

NIEUWE AVONTUREN

Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

MUZIEK EN TRANEN

N° 2421

WEEKLIJKSE AFLEVERING

40 Ct

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland : Romax- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Muziek en Tranen

HOOFDSTUK I

PABLO SARDEGNA, DE VIOLIST

De grote concertzaal van Queenshall was bijna geheel gevuld met een uitgelezen publiek.

De Londense muziekliefhebbers waren in grote getale komen opdagen, teneinde te luisteren naar het spel van de Italiaanse violist, Pablo Sardegna, wiens komst door zijn impresario met gebruikmaking van alle mogelijke reclame-middelen was aangekondigd.

De laatste tonen van het Vierde piano-concert van Beethoven, op schitterende wijze door het orkest ten gehore gebracht, waren weggestorven.

De kapelmeester dankte bulgend voor het applaus, waarin hij de orkestleden liet delen, en er trad een korte stilte in.

Toen werden de dubbele deuren achter op het podium door een onzichtbare hand geopend en de beroemde violist kwam langzaam de brede trappen afdalen.

Hij baande zich met de viool losjes onder de arm geklemd, zijn weg tussen de orkestleden door, tot hij vooraan in het midden van het podium was aangekomen.

Daar bleef hij staan en liet zijn veldheersblik in het rond waren.

Pablo Sardegna was in de kracht van zijn leven.

Hij kon nauwelijks dertig jaar zijn.

Hij was voor een Italiaan groot en krachtig gebouwd.

Het gelaat, waarin twee donker grijze

ogen schitterden, was zeer bleek, hetgeen nog sterker uitkwam door de gitzwarte haren, die in lange krullen tot bijna op zijn schouders neerdaalden.

Dat gelaat was gladgeschoren op een klein zwart kneveltje na.

Aanstands kwamen er honderden tooneelkijkers te voorschijn, die op het belangwekkende gelaat van de kunstenaar gericht werden, en men kon nu ook duidelijk de vermoede, enigszins geblaseerde uitdrukking op het gelaat van de Italiaan onderscheiden.

Pablo Sardegna wachtte nog enkele ogenblikken, als om het publiek gelegenheid te geven zijn gestalte voldoende te kunnen bewonderen en bracht toen langzaam zijn viool aan de kn.

Het volgende ogenblik klonken de eerste tonen van de variaties op het Carnaval van Venetië op de G snaar van Paganini door de zaal.

En bijna direct verkregen de enigszins slappe trekken van het gelaat een geheel andere uitdrukking.

Het bleek al spoedig dat de reclame ditmaal niet te veel had gezegd en dat de Italiaanse violist inderdaad een groot kunstenaar was.

Als onder de druk van een onzichtbare macht, gekluisterd door het genie van de man, die dit wonderbaarlijk toonstuk schiep, zat het publiek onbeweeglijk toe te luisteren.

Na de laatste rauwe accoorden barstte er een applaus los, zoals men het in een Londense concertzaal zelden had gehoord.

En nu was dadelijk weer de vermoede glimlach op het gelaat van de violist verschenen.

Hij maakte alleen enige buigingen naar links en rechts en begon de trappen weer te beklimmen.

Maar hij was nog niet half weg, of hij keerde weer op zijn schreden terug, om nogmaals voor het luid applaus te komen bedanken.

Maar midden in een buiging scheen zijn aandacht plotseling geboeid te worden door een vrouwenfiguur, die zich in de zaal bevond.

Die figuur zat op de eerste rij stoeien vlak voor het podium, een zeer be-

vallig jong meisje met een buitengewone overvloed van het prachtigste rode haar, dat men zich denken kan. Meer goud dan rood.

Dit jonge meisje had gedurende het spel van de Italiaan met dwepende blik naar hem opgekeken.

Naast haar zat een dikke matrone, gekleed in een japon van vuurrode zijde, die diep gedecolleteerd was en aldus beter gelegenheid gaf het zware diamanten collier te bewonderen, hetwelk zij om haar dikke hals droeg.

De gelijkenis tussen de beide dames was opvallend, maar de dochter had nog al het fijne en tedere van de jeugd, terwijl de moeder door aanwending van allerlei kunstmiddeltjes moest trachten er zo jeugdig mogelijk uit te zien, hetgeen haar maar half gelukte, hoofdzakelijk wegens haar reeds vermelde omvang.

Ook in 't kapsel van deze dame prijkten een aantal diamanten, zo groot als hazelnoten.

Aan de andere kant van het jonge meisje was een kaalhoofdig heer gezeten.

Zelfs met behulp van een sterk vergrootglas zou het onmogelijk zijn geweest zelfs het geringste spoor van haargroei op zijn hoofd te ontdekken.

Zijn schedel, glimmend als een opgepoetste biljartbal, glansde zacht in het licht van de elektrische lampen, die van de zoldering afhingen.

Ook op het gezicht van deze heer viel geen enkel haartje te bespeuren, ook niet op de plaats waar bij ieder ander wenkbrauwen te zien zijn.

Een en ander had ten gevolge, dat de heer Cummings, zo was zijn naam, er uitzag als iemand die zich onafgebroken in de hoogste toestand van verwondering bevindt.

Zijn ronde ogen gingen half schuil achter een grote hoornen bril, die zich door een wonder van de natuur wist te handhaven op zijn knolvormig neusje.

Van tijd tot tijd bracht de heer Cummings een dikke hand aan de lippen, teneinde een geeuw te onderdrukken, die zich door de smalle lippen een weg wilde banen.

Want het behoeft geen betoog, dat de heer Cummings niet de flauwste notie had van muziek, en even gaarne of ongaarne luisterde naar «La damnation de Faust» van Berlioz, als naar «Alle eendjes zwemmen in het water».

De heer Cummings was slechts korte tijd geleden plotseling rijk geworden.

Hij had tot die tijd behoorlijk zijn brood verdiend als de eigenaar van een kleine lederfabriek, maar een reusachtige bestelling aan zadels en tuigen voor het leger, die naderhand eigenlijk bij vergissing aan hem bleek te zijn gegund, had hem er eensklaps bovenop geholpen.

Als lederfabrikant had de heer Cummings zich vergenoegd met een speeldoos, als miljonair had hij zich een gewone piano en 'n vleugel aangeschaft, een voor zijn vrouw en een voor zijn dochter.

Mevrouw kon in het geheel niet piano spelen, en het jonge meisje slechts een beetje, maar dat was volstrekt geen bezwaar.

De hoofdzaak was, dat de fraaie, dure meubels pronkerig stonden te glimmen in de muziekzaal van het nieuwe huis, hetwelk de zo eensklaps rijk geworden fabrikant had laten bouwen.

Eigenlijk gezegd had het waardige echtpaar met de zo eensklaps verworven rijkdom niet goed weg geweten.

Men fluisterde zelfs in de dienstvertrekken van het prachtige nieuwe huis, dat de heer en mevrouw Cummings gedurende de eerste tijd aan indigestie hadden geleden, welke zij zich op de hals hadden gehaald door het overmatig gebruik van oesters, kreeftensalade, kaviaar, en ander machtig goedje, waarvan men niet ongestraft grote hoeveelheden kan verorberen, als men er niet aan gewend is.

Verder werd er gefluisterd dat de heer Cummings zich bijna een gat in het hoofd had gevallen, maar er gelukkig met een aantal blauwe plekken was afgekomen, toen hij voor het eerst een voet waagde te zetten op de gladde parketvloer van de grote ontvangzaal.

De bediende die bij dit betreurenswaardig incident tegenwoordig was, verklaarde later, dat een zijner vroegere

meesters, een kolonel van een regiment dragonders, en die hij steeds beschouwd had als een matador in het vloeken, het nooit zover gebracht had in dat opzicht, als de heer Cummings, nadat hij weer op de been was gekrabbeld.

Hoe dit ook zij, door langdurige studie en met veel geduld, hadden de heer en mevrouw Cummings zich eindelijk, althans naar het uiterlijk, de gebruiken van de grote wereld weten eigen te maken.

Zij sloegen geen concert over, evenmin als gastvoorstellingen, van beroemde Franse of Italiaanse diva's, ook al verstonen zij geen woord van de taal van Racine en Dante.

Zij werden ook op geen enkele wedren gemist, noch op een der fancy-fairs, waarvan er gedurende het seizoen een vrij groot aantal werden gegeven in de hoofdstad van het land, dat te recht befaamd is om zijn liefdadigheidzin.

En toch stak er een addertje onder het gras.

De deuren namelijk van de adel en die van de deftige kringen bleven onherroepelijk voor hen gesloten.

Welke pogingen de dikke mevrouw Cummings ook had aangewend, om een der leden van de upper ten in haar paleisachtige woning te lokken, zij had er nog niet in kunnen slagen.

Steeds ontving zij een in zeer hoofse bewoordingen gestelde, maar niettemin zeer duidelijke weigering.

Maar wie mocht menen, dat de vrouw van de lederfabrikant haar pogingen zo gauw zou opgeven, die kende haar niet.

Integendeel, hoe meer zij door lijdelijke tegenstand geprikkeld werd, hoe meer zij er naar haakte, het vurig begeerde doel te bereiken.

Had zij maar eenmaal toegang tot de salons van adel en deftige burgerij, dan zou het haar, zo meende zij, niet moeilijk vallen naar een nog hoger gesteld doel te grijpen.

Wat zij eigenlijk beoogde, durfde zij slechts aan haar eigen man bekennen, maar in haar plannen speelde de bevallige Kitty Cummings een zeer voorname rol.

Naar het concert van Pablo Sardegnia

had het echtpaar zich begeven, omdat het dit als een dure plicht beschouwde, maar zonder enige geestdrift wat het te wachten kunstgenot betreft.

Mijnheer had moeite wakker te blijven, maar mevrouw was beter bij de pinken, omdat zij moest opletten, of zij wel genoeg in het oog viel.

Dit bleek inderdaad het geval te zijn, want vele toneelkijkers werden op de vleesmassa gericht, die op zo vreemde wijze in de rode zijde was gewrongen en op de grote diamanten waarmede het bovenlichaam van mevrouw Cummings zo overvloedig behangen was.

Pablo Sardegna had voor het laatst gebogen, wierp nogmaals een doordringende blik op de blozende Kitty, verdraaide zijn ogen op smachtende wijze en ging toen de trap weer op.

Mevrouw keek een weinig zuur.

— Wat had die man zo te kijken? vroeg zij snibbig aan haar man. En zo luid, dat men vijf rijen achter haar het hoorde.

— Keek hij? vroeg mijnheer Cummings onnozel.

— Of hij keek? herhaalde mevrouw verontwaardigd. Heb je dat niet eens gemerkt? Ik zeg je, dat hij naar Kitty keek, en met een blik... een blik... en wat heeft zo'n brutale muzikant dat te doen?

Kitty stompte haar moeder met de elleboog in de zijde.

— Stil toch, ma, zei zij fluisterend, terwijl een hevige blos in haar wangen opsteeg.

— Waarom moet ik zwijgen? hernam mevrouw op boze toon. Er zitten hier wel andere jongelui in de zaal, die je kunt aankijken. Want ik heb drommels goed gezien, dat je tegen hem lachte.

— O ma, hoe kunt u het zeggen? fluisterde Kitty verontwaardigd, terwijl de blos op haar wangen nog in vurigheid toenam.

— Kort en goed, als die muzikant zo meteen nog eens terug komt, dan zul je mij een plezier doen als je je fatsoen houdt. Wat moet die man wel denken?

Wat « de man » er van dacht, zou spoedig blijken, want toen hij na de pauze inderdaad terug kwam, teneinde het gehoor te vergasten op een schitterende wedergave van een sonate van Sarasate, hield hij het oog bijna voortdurend gevestigd op de arme Kitty Cummings, die ten laatste niet meer wist waar zij zich bergen moest en het liefst ware weggekropen onder de geweldige rokkenvracht van haar lijvige moeder.

HOOFDSTUK II

MEN NODIGT PABLO SARDEGNA UIT

De volgende dag omstreeks twee uur in de namiddag zat mevrouw Cummings in haar boudoir al weer in rode zijde, die enigszins wonderlijk contrasteerde met de lichtgroene stof, waarmede de wanden van het boudoir overtrokken waren.

Mevrouw Cummings deed eigenlijk niets bepaalds.

Het heette dat zij aan een handwerkje bezig was, maar haar dikke vingers, versierd door een dozijn dikke gouden ringen, met grote edelstenen, konden de bonduurnaald slechts met moeite han-

teren.

Mevrouw zat voor het raam, vanwaar zij het uitzicht had op het brede terras met de marmere balustrades, die naar de huisdeur voerde.

Zij zat daar in haar hoekje enigszins als een spin in haar net, loerende op adellijke slachtoffers.

Maar wie er op haar jours bezoeken kwamen afleggen, dat waren beursmannen, obscure effectenmakelaars, de huisdokter, een paar vroegere kaartvrienden van Cummings, die mevrouw tevergeefs had trachten te verjagen, en voorts

heel wat kennissen en vrienden, sommigen even gefortuneerd als zij, maar die toch onmogelijk gerekend konden worden onder de hoogste standen.

Mevrouw keek het boudoir eens rond en zuchtte.

Er knaagde een worm aan haar gemoed en die worm was de minachting van de adel en de ware geldaristocratie.

Mevrouw zuchtte nog eens, keek uit het raam en bleef midden in een zucht steken.

Een auto, een zeer fraaie donkerblauwe wagen stopte voor het hek en het borduurwerkje zakte op de geweldige schoot van mevrouw Cummings.

Vliegensvlug bedacht zij, dat het heden haar ontvangdag niet was.

Eigenlijk was het zelfs nog iets te vroeg voor een bezoek.

Zij keek dus enigszins in spanning en verwonderd toe.

Een keurig gekleed chauffeur met een jong donker gezicht stapte uit de wagen, en het volgende ogenblik trilde de elektrische schel door de vestibule.

Na enkele minuten werd er op de deur geklopt en trad er een bediende binnen, die bijna bezweek onder de vracht van het goud op zijn livrei.

De man had een trek van grenzeloze verbazing op zijn gelaat.

— Wat is er? vroeg mevrouw.

— Mevrouw, zei de man, en zijn stem klonk plechtig als van een priester op de kansel, daar is een heer aan de deur; geen gewone meneer, maar iemand van adel.

Mevrouw Cummings werd zeer bleek.

— Hier is zijn kaartje, zei de bediende, eenivoorkleurig visitekaartje overhandigend.

Mevrouw tastte enige malen mis, voor zij eindelijk het kaartje met haar bevedende hand kon aannemen.

Zij bracht het voor haar ogen, die als door een dikke nevel de naam lazen:

— Lord William Hastings, Earl of Marathon.

Dat was te veel voor mevrouw Cummings.

Met een kreunende zucht, een geluid alsof er een windkussen leegliep, plofte mevrouw Cummings achterover in een

leunstoel, zodat het meubel in al zijn voegen kraakte.

Toen lispelde zij:

— Water, Johan, water.

De bediende snelde weg en keerde aanstonds terug met een karaf water en een glas.

Hij liet zijn meesteres drinken en sprenkelde wat van de inhoud van de karaf op het bleek en vertrokken gelaat.

De tanden van de arme vrouw klapperden tegen de rand van het glas.

Eindelijk had zij de kracht om te vragen:

— Weet je wel zeker, dat hij hier terecht is?

— Ja, mevrouw, ik heb het de chauffeur tot driemaal toe gevraagd, omdat ik er zelf aan twijfelde.

Zij stond met moeite op en zei:

— Laat Lord William Hastings onmiddellijk in de grote ontvangzaal.

Mevrouw snelde naar een spiegel en bracht haar kapsel weer in orde, dat door de emotie enigszins geleden had.

Toen vloog zij naar de deur, liep de gang in opende een tweede deur en riep zonder adem te scheppen naar binnen:

— Cummings. Kitty. Daar is 'n Lord. Een echte graaf van 'n bekend geslacht. Sta mij niet aan te kijken, als een dronken os, maar kleed je onmiddellijk aan. Cummings, maak mij niet dol en doe wat ik zeg. Versta je me niet? Ik zeg, dat een graaf zich heeft laten aandienen. Kitty, naar boven en doe een andere jurk aan. Je lijkt wel gek, meestal met zo'n slordige blouse in huis te zitten. Als er eens een graaf op visite komt, loop jij rond als een assepoester. Cummings, ben je van plan om me dol te maken? Zie je niet eens, dat je op pantoffels loopt? Denk je dat je met pantoffels 'n graaf ontvangen kan? Doe je lakschoenen aan en je geklede jas. Was je vuile handen en maak je nagels schoon.

Na deze bevelen in één adem te hebben uitgebulderd, stooft mevrouw Cummings als een wervelwind weg, streek voor de spiegel in het boudoir haar rood zijden costum nog eens goed glad over haar brede heupen, nam in de ene hand odeur, en in de andere een face à main,

hetgeen zij het toppunt van deftigheid vond, en stevende toen plechtstatig, het hart vervuld van hemelse vreugde, naar de grote ontvangzaal.

Zij opende de deur en trad binnen.

Aanstands verrees er een heer van zijn stoel, van grote lichaamsbouw en met de uiterste elegance gekleed.

Hij kon ongeveer vijftig jaar oud zijn, te oordelen naar zijn grijzend haar en de rimpels en plooiden in zijn gelaat, ofschoon zijn houding nog kaarsrecht was, als van een man, die nog altijd aan sport doet.

De bezoeker maakte een beleefde buiging, trad nu op mevrouw Cummings toe, vatte haar hand en drukte er een correcte kus op.

Mevrouw meende te bezwijmen van gelukzaligheid.

Een graaf had haar de hand gekust.

Nooit zou zij dit heerlijk, dit plechtig ogenblik vergeten.

De bezoeker ging zitten, klemde de monocle met een resoluut gebaar in het rechteroog, staarde zijn gastvrouw enkele seconden doordringend aan en begon toen met een lichtelijk door de neus sprekende stem:

— Ik moet beginnen, u mijn verontschuldigingen aan te bieden, mevrouw, dat ik u op een zo ongewoon uur kom lastig vallen. Geloof mij echter, dat ik dit slechts doe, omdat ik, helaas, niet zeker was van de dag, waarop gij pleegt te ontvangen, en ik u liever alleen wens te spreken.

Mevrouw wist natuurlijk niet, waarop dit alles moest uitdraaien, maar niettemin plooidde zij haar dik gelaat tot de lieflijkste glimlach en maakte met haar vette rechterhand een gebaar alsof zo'n kleinigheid er niet op aankwam.

Lord Hastings scheen dit voor een teken te houden, dat zijn bezoek welkom was, want hij ging door:

— Ik zal u niet te lang ophouden, mevrouw en ter zake komen. Gij moet namelijk weten, dat ik gisteren aanwezig was op het concert door de grote violist Pablo Sardegna gegeven.

Mevrouw Cummings knikte.

— Daar waren wij ook, zei zij verheugd. Hebt gij ons misschien gezien?

De graaf boog en zei hoffelijk:

— Dat spreekt van zelf, mevrouw. Ik zat in een der loges naast het podium en werd aanstands getroffen door de exquisite smaak van uw toilet en het aanvallig uiterlijk van uw zuster.

— Mijn zuster? vroeg mevrouw Cummings verbaasd.

— Jazeker, ik bedoel de jonge dame die naast u zat en zo frappant op u leek.

Mevrouw Cummings bloosde hevig en zei met een pruilend mondje:

— Maar mylord, dat was mijn dochter.

De graaf keek, alsof hij het in Keulen hoorde donderen.

Hij sperde zijn grijze ogen zover open, dat de monocle er uitviel en zei:

— Omdat gij het zegt, moet ik u geloven, mevrouw, maar ik geef u de verzekering, dat ik dat zeker nooit zou gedacht hebben. Welnu dan, toen ik u, uw man en uw bevallige dochter daar zo zag zitten, kreeg ik een schitterend inval.

Mevrouw Cummings schoof een eindje verder vooruit op het wrakke stoeltje, waarop zij was gezeten en keek de bezoeker vol verwachting aan.

— Ja, mevrouw. Men had mij namelijk verteld, dat het echtpaar Cummings behoort tot de waardigste volgelingen van Maecenas.

Mevrouw had nog nooit van deze heer gehoord, maar zij knikte, alsof zij er alles van begreep.

— In het kort, mevrouw, zo ging de hoge bezoeker voort, men heeft mij u afgeschilderd als een ware kunstbeschermster.

Ook dit vernam mevrouw Cummings voor het eerst van haar leven, maar zij knikte niettemin enige malen met overtuiging, als iemand, die het volkomen met een ander eens is.

— Ik wist wel, dat mijn zegsman mij niet bedroog, ging Lord Hastings voort. Gij hebt reeds tal van beginnende kunstenaars vooruit geholpen, en dikwijls blijkt gegeven, dat gij het streven van bekende artiesten naar waarde weet te schatten.

Het was mevrouw Cummings, alsof

haar bezoeker latijn sprak, maar zij had gelukkig genoeg tegenwoordigheid van geest, om maar stilletjes door te blijven knikken als een Chinees afgodje.

— Zo kom ik dan tot het eigenlijke doel van mijn bezoek, mevrouw, ging Graaf Hastings voort. Toen ik u daar gisteravond in de concertzaal van Queenshall zag zitten, viel mij dadelijk het schitterende plan te binnen, waarvan ik zoëven gewaagd heb.

De graaf vestigde opnieuw zijn grote, grijze ogen op het gelaat van mevrouw Cummings, die hem aankeek zoals een konijntje de boa constrictor, die het met zijn blik schijnt te biologeren.

— De zaak is, geachte mevrouw, dat onze grote Italiaanse violist Pablo Sardegna overmorgen vertrekt, teneinde elders zijn contracten na te komen.

Mevrouw Cummings wist volstrekt niet, waar haar bezoeker heen wilde, en zij wist ook helemaal niets af van de plannen van de Italiaanse musicus, maar niettemin bleef zij staag doorknikken.

— Welnu, mevrouw, ik vond het een onuitstaanbaar denkbeeld, dat wij deze begenadigde virtuos slechts zo kort in ons midden zouden houden. En toen viel het mij in, dat hij wellicht te bewegen zou zijn in de meer beperkte kring van enige bewonderaars hem van zijn kunst te laten genieten. Ik begreep evenwel, dat degene, in wiens woning Pablo Sardegna zijn kunst ten beste zou geven, niet alleen een goede naam moest hebben als kunstbeschermer, maar ook zeer gefortuneerd moest zijn, daar de violist waarschijnlijk een hoge gage zou vragen.

Nu scheen er langzamerhand een licht op te gaan in het verwarde hoofd van de vrouw des huizes.

Haar wangen kregen een verhoogde kleur en haar ogen schitterden.

Zij meende bijna van trots en aandoening te bezwijken.

Het was werkelijk te veel geluk ineens.

Daar kwam een echte graaf bij haar, hij verklaarde haar als een kunstbe-

schermster te beschouwen, hij achtte haar de grote eer waardig de wereldberoemde violist in haar woning te doen optreden.

De stem van mevrouw Cummings klonk enigszins aarzelend toen zij eindelijk zei:

— Als mijnheer Sardegna daarin wil toestemmen, zal mij niets liever zijn. De gage is bijzaak. Hij zal toch wel niet meer dan vijftig pond verlangen?

De graaf klemde zijn monocle langzaam in zijn oog, maar het wiel er dadelijk weer uit, zo hoog trok hij zijn wenkbrauwen op.

— Vijftig pond, zegt gij, mevrouw? Heb ik u goed verstaan?

— Ja, mylord, dat heb ik inderdaad gezegd, stamelde mevrouw, die nu wel in de grond had willen zinken van schaamte. Maar het is wel mogelijk, dat ik mij vergis, want om u de waarheid te zeggen ben ik niet goed op de hoogte van wat zo'n violist wel verdient.

— Laat ik u dan zeggen, mevrouw, dat Pablo Sardegna voor iedere avond dat hij optreedt vijfhonderd pond sterling krijgt en dat zijn impresario bij contract verplicht is hem minstens tweehonderd maal in het jaar te laten optreden.

Het moet gezegd worden, dat mevrouw Cummings in het eerst wel een weinig benepen keek, van deze som, maar weldra behaalde haar vreugde over dit buitenkansje en het vooruitzicht, dat de graaf haar wellicht later ook bij andere edellieden kon introduceren, de overhand.

Zij stak de bezoeker haar dikke, rode hand toe en zei:

— Mylord, ik ben u zeer dankbaar, dat gij juist aan ons gedacht hebt. Maar zijt gij wel zeker, dat de violist hierin zal toestemmen? Ik moet dat natuurlijk vooruit weten, want wij moeten bijtijds voor de uitnodigingen zorgen.

De graaf glimlachte.

— Ik moet u eerlijk bekennen, mevrouw, dat Pablo Sardegna wellicht geen gevolg zou geven aan uw uitnodiging, als ikzelf er mij niet mee belastte. Ik ben namelijk een zeer goed

vriend van hem en hij kan mij niet goed iets weigeren.

— O, mylord, hoe dankbaar zou ik u zijn, indien het u werkelijk mocht gelukken mijnheer Sardegna hier te krijgen, riep mevrouw Cummings uit. Maar heb ik u zoëven niet horen zeggen, dat hij reeds overmorgen vertrekt?

— Dat is zo, mevrouw, en daar zou dan ook de moeilijkheid schuilen, als ik mij er niet mee bemoeide. Ik weet echter, dat hij pas twee dagen nadat hij uit Londen vertrekt, te Parijs behoeft op te treden en als ik het hem vraag, zal hij er zeker wel voor te vinden zijn nog één dag te Londen te blijven.

— En wanneer zoudt gij dat zeker weten, mylord?

— In de loop van de dag van morgen, mevrouw. Gij hebt dan nog tijd in overvloed om uwe uitnodigingen te verzenden. Ik zou u echter willen voorstellen, zo weinig mogelijk ruchtbaarheid aan de zaak te geven.

Het gelaat van mevrouw Cummings betrok.

Op die wijze zou de aardigheid er afgaan.

De graaf scheen te merken, wat er in haar omging, want hij vervolgde haastig:

— Ik bedoel mevrouw, dat het wel zo aardig zou zijn, als gij het optreden van Pablo Sardegna als een verrassing tot het laatst geheim hield. Gij kunt hierop een flauwe toespeling maken in de uitnodiging zonder namen te noemen. Ik verzeker u dat uw gasten u zeer dankbaar zullen zijn, als gij zonder voorbereiding kunt laten aankondigen: « Dames en heren, de grote violist Pablo Sardegna zal ons het genoe-

gen doen enige nummers ten beste te geven ».

Dit vooruitzicht scheen mevrouw Cummings tot andere gedachten te brengen.

Zij klapte als een opgetogen jong meisje in de handen en riep met een hoog stemmetje:

— O ja, dat zou wel leuk zijn.

— Ik verzeker u, mevrouw, zei de graaf op ernstige toon, dat het bijzonder « leuk » zal worden. Veel leuker dan gij waarschijnlijk kunt vermoeden.

— Daar ben ik zeker van, mylord, en ik dank u nogmaals hartelijk voor uw vriendelijkheid.

De bezoeker stond op.

Hij maakte een hoffelijke buiging, kuste nogmaals de hand van mevrouw Cummings, hetgeen haar met onuitsprekelijke zaligheid vervulde en zei:

— Dus nogmaals: stilzwijgendheid en discretie, mevrouw. Natuurlijk zonder ik mijnheer uw echtgenoot, en uw lief blond dochttertje uit.

Weliswaar kon mevrouw zich niet voorstellen dat iemand de gouden haren van haar dochter met de benaming « blond » zou aanduiden. Maar op zulke kleinigheden kon zij natuurlijk niet letten.

Mevrouw Cummings trachtte een bevallige neiging te maken, zodat de baleinen van haar corset een verdacht gekraak lieten horen.

— En hoor ik spoedig iets van uw bemoeiingen, mylord? vroeg mevrouw, terwijl zij haar gast naar de deur leidde.

— Morgen mevrouw.

— Tot ziens dan, mylord, en nogmaals dank.

HOOFDSTUK III

EEN GEDURFD PLAN

Terwijl mevrouw Cummings zich meer zwevend dan lopend naar haar echtgenoot begaf, die helaas, te laat zijn toilet had beëindigd, en zelfs nu nog als een wildeman worstelde met zijn boord-

knoopje, teneinde hem het heerlijke nieuws mede te delen, stapte Graaf William Hastings naar de hem wachtende auto, na de chauffeur enige woorden te hebben toegeroepen.

De fraaie wagen stelde zich in beweging en reed door een groot deel van westelijk Londen tot de chauffeur stopte voor een fraai, hoewel niet groot huis, dat blijkbaar niet lang geleden gebouwd was.

Het huis stond in een van de stilste gedeeltes van Hillroad, en was omgeven door een grote tuin, waarin zich ook de ruime garage bevond.

De auto reed het hek binnen en stopte voor het terras van het huis.

Graaf William Hastings stapte uit, en zei op gedempte toon tot de chauffeur:

— Kom aanstonds even bij mij.

De chauffeur salueerde en de wagen reed weg.

De Graaf liep met snelle schreden een trap op, en trad een fraai gemeubelde werkkamer binnen.

Hier liet hij zich in een stoel vallen, na de deur achter zich te hebben dicht gedaan en streek enige malen met zijn hand over het gelaat.

Zo zat hij enige tijd stil voor zich uit te staren.

Toen ging opnieuw de deur open en trad de chauffeur van zoëven binnen.

— Heb je de deur goed gesloten? vroeg Lord Hastings.

— Ja, Edward.

— Is de nieuwe bediende niet in de nabijheid?

— Neen, hij praat met je chauffeur.

— Zo, dan kunnen wij vrijuit spreken.

— Is mevrouw Cummings er in gelopen? Koesterde zij geen achterdocht?

— Wat bedoel je? riep de ander spottend uit. Denk je misschien, dat zij een ogenblik vermoed heeft, John Raffles, de Grote Onbekende voor zich te zien?

— Dat nu bepaald niet, maar...

— Meen je dan soms, dat zij achter Graaf William Hastings de vice-president van de Windsor Club, Lord William Aberdeen gezocht heeft?

— Neen, zeker niet. Dat bedoel ik ook niet, Edward. Maar de mogelijkheid zou hebben kunnen bestaan, dat zij het plan zelf wat verdacht vond en er niet op in wilde gaan.

— Dan ken je dat soort mensen niet, hernam Raffles, de Grote Onbekende. Zij bekijken zulke zaken slechts aan de oppervlakte en redeneren niet.

— Maar vertel mij eens, Edward, heb je alleen voor dit dolle plan al die omslag gemaakt? Heb je daarvoor dit nieuwe huis gehuurd, en twee bedienden aangeschaft?

— Niet alleen daarvoor, antwoordde Raffles. Ik heb door een ongelukkige samenloop van omstandigheden in de laatste tijd een paar huizen moeten opgeven, omdat de politie die had uitgevonden, en het was dus nodig een nieuw plet à terre in te richten, waar Lord William Aberdeen en zijn vriend Charles Brand een toevlucht kunnen zoeken, als dit nodig is en waar zij het hoofdkwartier kunnen vestigen, als zij een of andere grappige onderneming op touw zetten, zoals deze grap belooft te worden.

— Jij praat van een grappige onderneming, zei Brand op bedenkelijke toon, maar ik weet nog steeds niet, of zij dat wel zal worden.

— En waarom niet, als ik vragen mag?

— Omdat er een kink in de kabel kan komen.

— Dan laten wij het plan eenvoudig varen.

— Maar dan kan het te laat zijn, drong de jonge man aan.

— Ja, en als de hemel valt, dan zijn we allen dood, zei Raffles spottend. Kom, kom, alles zit prachtig in elkaar. Lord William Aberdeen heeft voor een week zijn woning in Cromwellstreet met zijn vriend Charles Brand verlaten. Edellieden van de naam Hastings zijn er in Engeland honderden en verondersteld, dat mevrouw Cummings aanstonds gaat bluffen met haar hoog bezoek, dan betekent het nog niet veel, want de leden van het geslacht kennen elkaar niet allen, zo groot is hun aantal.

— Maar waarom heb je dan eigenlijk dit huis niet onder de naam van Lord Hastings gehuurd?

— Dan zou ik er zeker niet lang iets aan hebben, riep Raffles uit. Want over drie dagen komt natuurlijk alles uit,

en dan zou ik ook dit huis moeten prijsgeven en dat zou toch jammer zijn. Ik denk er namelijk sterk over het te kopen en het, evenals enige van mijn andere huizen door een onderaardse gang in verbinding te stellen met ons huis in Cromwellstreet.

— En vertel mij nu eens, hoe je dat plannetje eigenlijk denkt ten uitvoer te brengen? vroeg Brand.

— Heel eenvoudig. Overmorgen vertrekt Pablo Sardegna naar Parijs, waar hij twee dagen later moet optreden.

— Is dat zeker?

— Absoluut zeker. Ik heb het uit de mond van zijn impresario zelf vernomen en natuurlijk moet hij zich aan zijn contracten houden. Welnu, de volgende dag ga ik met mijn viool, en met de nodige dikke zwarte lokken naar het weelderige huis van de heer Cummings, speel daar een paar nummers en strijk mijn salaris op.

— En dan ga je dadelijk weer naar huis? riep Charles verheugd uit.

— Ben je dwaas. Denk je, dat ik het daarbij laat? Zou het dan de moeite waard zijn zich zo druk te maken? Neen, amice, er zal nog heel wat meer gebeuren.

Raffles vervolgde:

— Je kent de muziekzaal misschien in het huis van onze snob?

De jonge man knikte bevestigend.

— Ja, ik ben er wel eens geweest, zei hij.

— Welnu, daar kunnen niet meer dan hoogstens honderd personen zitten. Ik zal ook onze dikke gastvrouw onder het oog brengen, dat zij er vooral niet méér moet vragen, want meer dan een honderdtal zal ik wel niet in bedwang kunnen houden.

— Het lijkt wel of je een dierentemmer bent, bromde Brand ontevreden.

— Nu, in zekere zin ben ik dat misschien ook wel, hernam Raffles met een minachtend lachje.

— Je bent dus van plan het geachte publiek te dwingen jou alle juwelen en al het geld af te geven, dat het bij zich heeft?

— Ik heb het niet mijn, zei Raffles

koel.

— Maar dat zul je nooit alléén af kunnen, riep de jonge man verschrikt uit.

— Wie heeft je gezegd, dat ik dat van plan ben? ging Raffles voort, terwijl hij zijn ogen strak op het gelaat van zijn vriend vestigde.

— Wat bedoel je? vroeg deze stamelend, ofschoon hij zeer goed wist wat deze bedoelde.

— Heb je wel eens een violist gezien, die zonder begeleiding speelde? vroeg Raffles onverstoorbaar.

— Neen, antwoordde Brand, dat bestaat niet.

— Je bent het dus met mij eens, dat ik een accompagnateur nodig heb?

— Dat spreekt van zelf.

— Heb je er nooit eens over nagedacht, wie die accompagnateur zou moeten zijn?

Brand schudde ontkennend het hoofd.

— Dan zal ik je dat eens gauw duidelijk maken, zei Raffles glimlachend. Die accompagnateur is mijn beste, trouwe vriend Charles Brand.

Brand, die nog steeds de livrei van chauffeur droeg, en in het minst niet leek op de beste trouwe vriend van Lord William Aberdeen, liet zich sprakeeloos in een stoel vallen.

— Meen je dat werkelijk? vroeg hij toonloos. Is het geen grap?

— Het is bloedige ernst, amice. Ik hoop toch, dat je jezelf in staat acht om de Baccarole van Wieniawski te spelen en de Sonate op de G-snaar?

— Dat wel, maar...

— Goede hemel, Charles, riep Raffles enigszins ongeduldig uit, je zit vandaag weer vol met «maren». Wat ik je verzoeken mag, schud die jammerlijke besluiteloosheid toch af. Jij speelt voortreffelijk piano, en ik mag zeggen, dat ik het vlootspel terecht kan. In ieder geval behoeven wij geen vrees te koesteren, dat op die wijze het bedrog zal uitkomen. De zaal is klein en heeft slechts één uitgang, die dus gemakkelijk te bewaken is. Het podium, waarop de vleugel staat, heeft echter óók een deur, die uitkomt op een klein kamertje, bestemd voor de soldaten. De inrichting is

dus geheel in ons voordeel. Henderson, onze brave chauffeur, zal tijdig met de auto klaar staan, kortom, de zaak zal als op rolletjes lopen.

— Ik mag het van harte hopen, zei Brand met een nieuwe zucht, die hij echter spoedig wegslikte. Maar als men nog aan voortekens mag geloven, dan zou ik zeggen, dat wij er ditmaal niet

zonder kleerscheuren afkomen.

Raffles kwam naar zijn vriend toe en legde hem de hand op de schouder.

— Je bent een onverbeterlijke pessimist, zei hij lachend. En laat ons nu maar allereerst naar ons huis in Cromwellstreet gaan, dan zullen wij daar onze concertstukken grondig repeteren.

HOOFDSTUK IV

EEN ONTMOETING DIE GEVOLGEN HEEFT

Het was omstreeks drie uur in de namiddag van de volgende dag.

De zon scheen aan een wolkeloze hemel, en in het Hydepark was het zeer vol.

Het krioelde er van wandelaars, ruiters en auto's.

Er was veel aandacht voor een bevallig jong meisje met prachtig goudrood haar, gezeten in een fraai mandenwagentje, dat met vaste hand haar ponnie bestuurde.

Met de rug naar de hare gekeerd, en de armen over elkaar gekruist, zat een jonge groom van nauwelijks veertien jaar, trots op het achterbankje.

Reeds een paar malen was het aardige span het hele park doorgereden.

Maar plotseling scheen het dier te schrikken en begon langzamer te lopen.

Blijkbaar had Citty Cummings, een weinig te hard aan de teugel getrokken.

Haar gelaat kleurde hevig en toen boog zij het hoofd voorover, teneinde die blos door de brede rand van haar hoed te onttrekken aan de doordringende blik van twee grijze ogen, toebehorende aan niemand anders dan de violist Pablo Sardegna.

Hij was gezeten op een fraaie vos, die hij met meer elegance dan kracht bestuurde, want het paard maakte soms vreemde capriolen, dat het zich zeker niet veroorloofd zou hebben tegenover een ruiter, die het zijn kracht zou hebben doen voelen.

Het moet gezegd worden, dat het dag-

licht niet flatterend was voor het uiterlijk van de Italiaanse violist.

Want zijn gelaat, dat in het licht van de concertzaal een bleke tint had als van ivoor, zag er onder het licht van de zon een weinig vaal en verlept uit.

Donkere kringen tekenden zich af onder zijn ogen en de fijne rimpeltjes in de ooghoeken waren nu ook duidelijker zichtbaar.

Toch maakte de Italiaanse violist, door zijn figuur en zijn trotse oogopslag, grote indruk op vele dames van de High Life, die hij in het park tegenkwam.

Toen hij het mandenwagentje van Kitty Cummings tegenkwam hield Pablo zijn paard in.

En als onwillekeurig deed Kitty hetzelfde met haar ponny.

Zonder aarzelen steeg de Italiaan af en nam het paard bij de teugel.

Hij nam de hoed voor het jonge meisje af, dat hem blozend de hand toestak en vroeg in een Engels, dat nauwelijks die naam mocht verdienen:

— Wilt ge mij veroorloven, Signora, u enige tijd te vergezellen?

— Ik weet niet, mijnheer Sardegna, ik geloof eigenlijk niet... dat het voegzaam is, stamelde het jonge meisje.

— Ja, ja, ik weet, de Inglesi houden er van die bekrompen begrippen op na, viel Sardegna haar in de rede, terwijl hij minachtend de lippen optrok. Daar aan moet gij u niet storen, Signora.

Het is hier een kld, koud land, zonder liefde; een armoede.

— Nu geloof ik toch, dat gij ons onrecht doet, mijnheer Sardegna, zei het jonge meisje. Wij zijn toch heus niet allemaal san amore.

De jonge violist wierp Kitty een hartschietelijke blik toe.

— Dat hoop ik, Signora, dat hoop ik.

De jonge man wierp haar een zo gloeiende blik toe, dat Kitty snel haar ogen moest neerslaan.

Langzaam reed het wagentje nu verder, terwijl de Italiaan, het paard bij de teugel voerend, er naast liep.

Zo bleven zij bijna een uur in het park, tot ergernis en afkeuring van een groot aantal dames, die zich voornamen het schandaal rond te hazuinen.

Wat er zo al gepraat en gefluisterd werd gedurende die wandeling, zal wel niemand ooit te weten komen, maar het was zeker van zeer onderhoudende aard, want het jonge meisje had bij het thuiskomen een hoogrode kleur, en haar eetlust was merkwaardig gering.

Er werd niet erg opgelet, maar haar aankondiging, dat zij stellig van plan was, ook die avond maar het tweede en laatste concert van de wereldberoemde violist te gaan trek meer aandacht. Weliswaar beweerde haar vader, dat hij dan stellig midden onder de muziek in slaap zou vallen en wegens luid snurken uit de zaal verwijderd zou worden, wel zei haar moeder klagend, dat men ook van het goede te veel kon krijgen, maar Kitty zette haar zin door.

Een toevallig binnenwaaiende tante werd toen gelukkig bereid gevonden de knoop door te hakken.

Zij zou als chaperone dienen van het jonge meisje, ofschoon ook zij een draaiorgel verre stelde boven het « gekras van een viool ».

Zo toog dan het jonge meisje ten tweede male naar de concertzaal, terwijl de heer en mevrouw Cummings de hemel dankten, die hun op zo gelegen tijd de tante had toegezonden.

Wederom juichte een volle zaal de beroemde violist toe, die echter alleen ogen scheen te hebben voor het jonge meisje met de gouden haren, dat op de eerste rij had plaats genomen en in zalige verrukking naar de in stilte aangebeden

held opkeek.

Toen de pauze aanving, trad er een zaalbediende op Kitty toe, die haar met een buiging een briefje in de hand duwde.

Het jonge meisje werd beurtelings vuurrood en dodelijk bleek.

Als bij ingeving raadde zij van wie het briefje afkomstig was.

Zij verborg het snel in haar tasje, liep de zaal uit, zonder zelfs te wachten, of de tante haar zou volgen en brak op een stille plek van de brede vestibule het briefje open.

Het bevatte slechts weinige woorden:

« Kom aanstonds naar de artiestenkamer. Ik wacht u met gloeiend ongeduld.
PABLO. »

Met sidderende hand liet Kitty het briefje weer in haar tas glijden.

Zij keek om zich heen, om te zien of niemand op haar gelet had, maar de vestibule was verlaten.

In de verte kwam haar tante aandribbelen, die niets had begrepen van de plotselinge verdwijning van haar nichtje.

De oude dame kreeg haar in het oog en ging snel op haar toe.

— Waar zit je toch? vroeg zij. Ik zoek je overal.

— Ik kreeg het wat warm in die volle zaal, tante, fluisterde het jonge meisje.

— Ga dan mee naar de galerij, daar staan de ramen open.

— Neen, tante, ik wilde liever naar de artiestenfoyer.

— Wat zeg je daar? riep de oude dame verschrikt uit. Dat meen je toch niet?

— Ja, heus, tante.

— Maar dat past niet voor twee dames. Als je vader er nu nog bij was, dan zou het wat anders zijn.

— Toe tante, maak geen bezwaren. Ik moet Pablo, mijnheer Sardegna zeggen, hoe zijn spel mij getroffen heeft, zei het jonge meisje bevend. Het behoeft maar een paar ogenblikken te duren. Er zijn immers nog meer mensen.

De oude dame scheen te weifelen.

Trouwens verlangde zij er zelf naar, de beroemde violist wat meer van nabij te zien.

Hoewel zij de vijftig reeds lang ge-

passeerd was, kon de oude dame nog wel onder de indruk raken van een paar zwarte ogen en een klein sierlijk kneveltje.

Zij bedacht zich niet langer en zei:

— Nu goed dan, maar zeg er vooral niets van aan papa en mama. Zij zouden het misschien niet goed vinden, en ik zou de schuld krijgen.

De beide dames lieten zich door een bediende de weg naar de artiestenkamer wijzen, die achter het grote podium lag.

Een reusachtige lakei hield de wacht voor de deur en wilde de beide dames eerst niet toelaten, maar toen Kitty haar naam noemde, verscheen er een glimlachje om zijn lippen, waarvan het jonge meisje de betekenis echter niet begreep, en opende met een zwaai de deur.

In plaats de kamer vol mensen, critici en aanbidders te vinden, zagen de beide bezoekersters tot hun verbazing, dat deze geheel verlaten was.

Dadelijk werd er een gordijn terzijde geschoven en Pablo Sardegna trad te voorschijn.

Hij wilde op Kitty toesnellen, maar bleef stokstijf staan, toen hij de oude dame, die haar vergezeld, gewaar werd.

— Wie is dat? vroeg hij, terwijl hij met een vies gezicht op de deftige matrone wees, alsof zij een griezelig dier en geen mens was geweest.

— Dat is mijn tante, Pab... mijnheer Sardegna.

— Maar ik heb niet gevraagd om het tante, riep de violist ongeduldig uit. Ik wil het tante niet.

De oude dame wilde « die muzikant » beledigd van wederwoord dienen, maar Kitty trok haar aan haar rok, en wierp tegelijk de violist een smekende blik toe.

Toen zei zij op zachte toon in haar beste Italiaans:

— Wees niet boos, mijnheer Sardegna. Het is in ons land geen gebruik, dat jonge meisjes alleen een bezoek brengen in de kamer van een artiest.

De smekende stem van Kitty scheen de Italiaan te vertederen en hij fluisterde haar toe:

— Piccola mia. Lelijke gewoonten in dit koud land. Stuur dat tante dadelijk

weg. Ik wil alleen met je zijn.

Kitty keek hulpeloos om zich heen.

Zij gevoelde zich door een gevaar bedreigd, waarvan zij de aard niet besefte en toch was het haar onmogelijk de vlucht te nemen.

Als onweerstaanbaar voelde zij zich aangetrokken tot de Italiaan, die haar met zijn heerlijk spel betoverd had.

Hij keek haar met zijn grote, grijze ogen doordringend aan en herhaalde zacht zijn vraag, of liever zijn bevel.

Maar het toeval kwam het tweetal te hulp in de vorm van een bezoeker, die voor de deur luid stond te spreken en blijkbaar door de reusachtige bediende werd tegengehouden.

Een trek van verbazing gleed over het gelaat van de oude dame.

— Dat is de stem van Peppercorn, de bekende muziekcriticus van de « Daily Mail »! riep zij uit.

— Kent gij hem, mevrouw? vroeg Pablo, terwijl zijn ogen begonnen te schitteren.

— Heel goed. Hij is een huisvriend.

Pablo snelde naar de deur, deed deze open en riep iets in het Italiaans tot de bediende, die een soort worstelpartij hield met een zwaarlijvig heer met een gouden bril op een grote neus.

Dadelijk hield het gevecht op.

De criticus bracht zijn kleren weer in orde en bromde enige onvriendelijke dingen aan het adres van de potige bediende.

De violist trok de journalist naar binnen, sloot de deur en zei op zijn hoffelijkste toon:

— Neem het mijn bediende niet kwalijk, mijnheer Peppercorn.

— Peppercorn is mijn naam, verbeterde de binnentredende.

— Hij wist niet, met wie hij te doen had, vervolgde de Italiaan. Ik zal hem zeggen, dat hij u voortaan dadelijk bij mij moet binnenlaten, als gij mij de eer aandoet, mij een bezoek te brengen.

— Dat zal mij aangenaam zijn, mijnheer, zei de criticus tamelijk koel, want het is in mijn land de gewoonte niet, dat critici, die reeds een kwarteeuw hun beroep met succes uitoefenen, met bedienden moeten worstelen alvorens men

hen toelaat.

Nu pas scheen de journalist de andere personen in het vertrek op te merken.

Hij ging met uitgestoken hand op de tante toe en zei vriendelijk:

— Daar hebben wij mevrouw Underhose. Gij maakt het, hoop ik, goed? Gij ziet er al weer jonger uit dan toen ik u de laatste maal zag.

— Heel vriendelijk van u, mijnheer Peppercorn, zei de oude dame gevleid. Terwijl de oudjes dezé woorden met elkaar wisselden, had Pablo Sardegna Kitty bij de hand genomen en haar snel naar een deur getrokken, die achter een gordijn verborgen was.

Hij opende deze en duwde het jonge meisje naar binnen.

Zij bevonden zich in een klein zijvertrek, dat geen andere uitgang had dan de deur naar de artiestenkamer.

Zonder veel tijd te verliezen met onnodig gepraat, nam de violist het jonge meisje in zijn armen en drukte haar een kus op de lippen, die haar half bezwijmd naar adem deed snakken.

Toen keek hij haar met zijn grote ogen glimlachend aan en fluisterde:

— Zo kust men in mijn land, signora, mijn heerlijke Kitty.

Het jonge meisje sloeg met een verwilderde blik de ogen weer op, die zij onder de liefkozing van de violist gesloten had.

En het volgende ogenblik had zij beide armen om zijn hals geslagen en kustte hem nu op haar beurt hartstochtelijk op de mond.

Even stonden de beide verliefden zo stil.

Toen maakte de violist zich weer uit hun omhelzing los en fluisterde met de mond aan haar oor:

— Ik heb je lief.

— Voor altijd? vroeg Kitty.

— Voor eeuwig.

Een nieuwe kus verzegelde het verbond.

Toen hernam de violist:

— Luister, Kitty. Je moet mij toebehoren. Ik kan niet zonder je leven. Vlucht met mij. Ik beloof je het heerlijkste leven, dat je je ooit hebt dromen.

dromen. Je zult delen in mijn roem, je zult vreemde landen zien. Je zult overal met open armen ontvangen worden.

Kitty verbleekte.

— Vluchten? herhaalde zij toonloos.

— Ja, vluchten. Ver van hier, van dit kille, sombere land met zijn mist en zijn brave gevoelloze mensen.

Het jonge meisje wierp een schuwe blik op de tussendeur, waarachter zij vaag de stemmen van haar tante en de criticus hoorde.

Toen sloeg zij met een wild gebaar opnieuw de armen om de hals van de violist en fluisterde hees:

— Doe met me wat je wilt. Ik behoor je toe in dood en leven. Ik heb je liever dan alles ter wereld.

— Mijn lieveling. Wanneer? Morgen?

— Dat is onmogelijk. Laat mij in ieder geval tot morgen tijd om dit alles te overdenken. En dan moet ik nog zoveel doen, voor ik kan vluchten.

— Luister, mijn lief schatje. Morgenavond kom ik bij je thuis en dan moet ik weten, dat je van mij bent. Dan wacht ik je buiten en wij gaan te zamen de wijde wereld in. Is dat goed?

Kitty antwoordde met een vurige kus.

Op hetzelfde ogenblik werd er luud op de deur geklopt.

De schelle stem van de tante klonk:

— Waar ben je toch, Kitty? De pauze is al lang afgelopen.

De violist opende de deur.

De tante wierp een verbaasde blik op het bleke gezichtje van haar nicht en toen een achterdochtige op het gelaat van Pablo Sardegna, om wiens mond een zonderlinge glimlach speelde.

De heer Peppercorn staarde over zijn bril van de een naar de ander en liet toen een raar snuivend geluid horen, als een oude, boze kat.

Toen zei hij:

— Mijnheer Sardegna, gij hebt nog minstens een uur, voor de beurt weer aan u is. Zoudt gij wel zo goed willen zijn, mij in die tijd een en ander over uw verdere plannen mede te delen?

— Ik ben tot uw dienst, mijnheer, zei de violist met een zucht, ofschoon hij beter dan wie ook begreep, dat hij

dit voor de reclame wel moest over-
hebben.

Pablo Sardegna wierp nog een laatste
blik op het jonge meisje, dat door haar
tante snel werd weggevoerd en toen
viel de deur achter haar dicht...

Sardagna speelde zijn tweede bra-
vourstuk met een hartstocht, die de
gehele zaal in geestdrift ontstak.

Maar de arme Kitty was zich bewust
dat al dit vuur uitsluitend voor haar be-
stemd was...

Na afloop van het concert trad de
impresario van de grote violist het ar-
tistenkamertje binnen, handenwrijvend
en blijkbaar zeer in zijn schik.

— Zijt gij niet vermoeid, Sardegna?
vroeg hij.

— In het geheel niet, antwoordde de
violist, die bezig was, zijn viool in te
pakken met de zorgvuldigheid van een
moeder, die haar ziek kind ter ruste
legt.

— Zoveel te beter, want wij moeten
vannacht nog oversteken naar Frank-
rijk.

— Neen, zei Pablo beslist, terwijl hij
zijn pels aanschoot.

De impresario keek alsof hij niet
goed verstaan had.

— Neen, zegt gij? Gij moet toch over-
morgen te Parijs spelen?

— Dat weet ik, maar er is toch over
twee dagen ook nog wel een boot te
krijgen, of anders morgennacht.

— Maar, riep de impresario wanho-
pig uit, ge zoudt nog met het orkest
gerepeteerd hebben. Bedenk, dat ge er
nog nooit mee gespeeld hebt.

Pablo Sardegna haalde de schouders
op.

— Loop naar de maan met je orkest,
riep hij uit. Dat kan overmorgen ook
nog wel gebeuren.

— Maar waarom verander je nu zo
eensklaps al onze plannen? vroeg de im-
presario, die reeds lang gewend was aan
de grillen van zijn artiest.

— Dat gaat niemand aan, antwoordde
de violist kortaf.

De impresario hief de handen ten he-
mel.

— De liefde riep hij op komisch wan-
hopige toon. De liefde heeft het weer ge-
daan. Heb ik niet goed geraden?

— Misschien wel.

— En mag men vragen, wie ditmaal
het schatje is, dat voor enige weken het
gezelschap van onze grote Sardegna mag
delen?

— Klets niet, antwoordde Pablo onge-
duidig. Het gaat je niet aan.

— Maar het stuurt onze plannen in
de war, riep de impresario boos uit. Wij
zouden nog hedenacht vertrokken zijn.
Het staat in alle kranten.

— Welnu, dan blijf ik incognito hier,
hernam de violist op spottende toon.

— En als we overmorgen de boot
missen?

— Dan speel ik niet te Parijs, zei Pa-
blo koel.

— Je speelt niet te Parijs, riep de im-
presario nijdig uit. Je hebt gemakkelijk
praten. Betaal jij de boete soms, die op
het breken van een contract staat? Het
zou voor mij een schade zijn van duizen-
den.

— Die je gemakkelijk kunt dragen,
oude schelm, riep Pablo uit. Dacht je
soms, dat ik niet weet, hoe je me be-
steelt? Ik ben de kip met de gouden eie-
ren voor je.

En met deze woorden knoopte Pablo
zijn pels dicht en verliet het vertrek,
de impresario woedend achterlatend,
peinzend over de vraag, hoe hij deze gril
nu weer zou moeten ongedaan maken.

HOOFDSTUK V TOEBEREIDSELEN

De familie Cummings liep de ganse
dag opgewonden door het grote huis.

Voor al aan de muziekzaal werd de
grootste zorg besteed.

Op het podium was een prachtige Pley-
el-vleugel neergezet.

Kitty had aanvankelijk van deze druk-
te niets begrepen.

Het echtpaar Cummings had namelijk afgesproken, hun dochter zolang mogelijk onkundig te houden van de invitatie van Pablo Sardegna, teneinde haar daarmee op het laatste ogenblik te verrassen.

Maar tenslotte kon mevrouw Cummings het toch niet langer uithouden.

De uitnodigingen waren de vorige avond verzonden en mevrouw rekende op een druk bezoek.

Nu zouden die trotse Londenaren eens zien, dat zij ook wel als muziekschermster mocht worden beschouwd.

Zij zou hun eens tonen, dat men niet van adel behoefde te zijn om ook de grootste violisten te kunnen laten optreden.

Wells waar zat de heer Cummings nog een weinig met het hoge honorarium in zijn maag, maar mevrouw Cummings had zijn bezwaren spoedig weggeredeneerd.

Omstreeks vier uur in de namiddag kwam Kitty het boudoir van haar moeder binnen.

Het jonge meisje was zeer bleek en scheen aan de grootste opwindning ten prooi.

Maar mevrouw zelve was zo overstuurd, dat zij dit nauwelijks opmerkte.

— Wilt u mij eens zeggen, mama, begon het jonge meisje, terwijl zij zich op een stoel liet neervallen, waarvoor al deze drukte dient?

— Maar kind, het moet een verrassing zijn, jammerde mevrouw.

Kitty haalde ongeduldig de schouders op.

— Kom, mama, ik ben toch geen klein kind meer, riep zij uit. Zeg mij nu eens eindelijk, wat er hier in huis gaat gebeuren.

Mevrouw scheen zich nog even te bedenken.

Maar toen bezwaarde het heerlijk geheim haar zodanig, dat zij gevoelde aanstonds als een zeepbel te zullen barsten, als zij er zich niet onmiddellijk van ontlastte.

— Nu dan, wij hebben vanavond een grote partij.

Kitty sprong op en keek haar moeder verbaasd aan.

— Een partij, mama? En daar weet ik niets van.

— Natuurlijk niet, kind, als je het wist, zou het geen verrassing zijn, merkte mevrouw met een voor haar ongewone snedigheid op.

— Hoeveel gasten komen er ongeveer? vroeg het jonge meisje, die nu inzag, dat dit feest misschien haar plannen in de hand kon werken.

— Misschien wel honderd. Maar daarom noem ik het niet alleen een grote partij, kind.

— Waarom dan nog meer?

— Omdat wij een heel hoge gast krijgen.

— Wie dan?

— Raad eens?

Kitty stampte ongeduldig op de vloer.

Zij was in het geheel niet in een stemming om raadseltjes op te lossen.

— Hoe kan ik dat nu raden, mama, riep zij uit. Zeg het toch direct.

— Je hebt hem al een paar keren bewonderd, Kitty, meer dan mij eigenlijk lief is zelfs.

Het jonge meisje wankelde en greep zich aan een stoeleuning vast.

— Wie is het? vroeg zij hees.

— Pablo Sardegna.

Kitty viel weer op haar stoel neer.

Slechts met de grote moeite wist zij haar aandoening te verbergen.

Haar stem klonk gemaakt, toen zij opmerkte:

— Komt mijnheer Sardegna hier vanavond spelen?

— Ja, antwoordde haar moeder, terwijl zij zich in haar volle lengte verhief. Hebben wij dat niet mooi voor elkaar gekregen?

— Heel kranig, mama, antwoordde Kitty met een effen gezicht, terwijl zij haar stem zo gewoon mogelijk trachtte te doen klinken. Maar ik ben nieuwsgierig om te weten, hoe u dat heb weten klaar te spelen.

— O, dat is gauw genoeg verteld, hernam mevrouw Cummings. Je weet immers, dat wij eergisteren bezoek hebben gehad van Lord William Hastings?

— Ja, mama, dat zal ik zo gauw niet vergeten, zei het jonge meisje spottend.

— Welnu, hij kwam mij zeggen, dat

hij als bemiddelaar wilde optreden tussen mij en mijnheer Sardegna, om deze over te halen bij ons een recital te geven.

— En... is hem dat gelukt?

— Schitterend gelukt, kind, riep mevrouw stralend uit. Hij is een speciaal vriend van de grote Italiaanse violist en hij heeft hem persoonlijk overgehaald vanavond voor een kleine schaar van gasten te spelen tegen een honorarium van vijfhonderd pond sterling. Geen kleinigheid, maar voor minder deed hij het niet.

Kitty merkte op:

— Maar, mama, ik begrijp het niet goed. Mijnheer Sardegna zou immers gisteravond hebben moeten vertrekken. Hij moet toch morgen al in Parijs spelen?

— Hoe weet jij dat zo goed? vroeg mevrouw argwanend.

Kitty bloosde hevig.

— Wel, dat weet toch iedereen, stotterde zij. Het heeft in alle kranten gestaan.

— Zo? Daar herinner ik mij niets van. In ieder geval is de eer voor ons dan nog des te groter, want dan heeft onze vriend Lord Hastings de Italiaan weten over te halen nog een dag te blijven.

— En wanneer komt Pablo... ik wil zeggen mijnheer Sardegna? vroeg Kitty.

— Wij rekenen op negen uur. Dat kon Lord Hastings zelf niet nauwkeurig zeggen.

Kitty boog het hoofd.

In haar hersens verdrongen zich de denkbeelden met bliksemsnelheid.

De zaak scheen haar zeer duidelijk te zijn.

Pablo had waarschijnlijk geheel tegen zijn gewoonte in, deze uitnodiging om te komen spelen aangenomen om op een gemakkelijke wijze in haar nabijheid te kunnen zijn.

De vlucht zou dan vergemakkelijkt worden.

Een glimlachje deed haar lippen krullen.

— Nu, mama, dat is een aardig plan van u, riep zij met voorgewende vrolijkheid. Ik verheug mij er ten zeerste

op.

— Dat wil ik graag geloven, kind. Het kost ons dan ook een lieve duit. Met deze woorden stond mevrouw op.

Zij was nu voldoende uitgerust en voelde weer nieuwe krachten om achter de bedienden heen te zitten.

Wat Kitty betreft, een storm van tegenstrijdige gevoelens woedde in haar hoofd.

Aan de ene kant voelde zij zich onweerstaanbaar tot de Italiaanse violist aangetrokken en klopte haar hart met wilde slagen als zij terugdacht aan de zaligheid van zijn eerste kus, maar aan de andere kant zag haar ervaren hart toch wel er tegen op uit het ouderlijk huis te vluchten met een man, die haar tot voor een paar dagen geleden volkomen vreemd was.

Toch voelde zij reeds nu, dat haar hartstochtelijke liefde het zou winnen.

Pablo Sardegna oefende een invloed op haar uit, waaraan zij geen weerstand kon bieden.

Haar zenuwen waren tot het uiterste gespannen, nu zij wist, dat hij die avond zou komen.

Hij zou haar bij de hand vatten, haar met zijn doordringende ogen vurig aankijken, en haar wegvoeren uit dit huis, naar onbekende dreven.

Zij kon het zich slechts vaag voorstellen wat er dan zou gebeuren, maar dit wist zij zeker, dat zij als zijn vrouw altijd aan zijn zijde zou zijn.

Zo haalde het meisje zich de heerlijkste denkbeelden voor het oog en de tijd scheen om te vliegen.

Men dineerde die dag in de huize Cummings iets vroeger dan gewoonlijk.

Mevrouw at ook een weinig minder copieus, daar zij nog zeer veel te doen had en vreesde het met een te volle maag niet te zullen volhouden.

Zo werd het acht uur.

Ondanks al het aandringen van mevrouw Cummings, had de heer des huizes geen afstand kunnen doen van zijn middagdutje.

— Al moest ik iedere seconde van mijn siesta met een pond betalen, zei mijnheer nadrukkelijk, dan zou ik mij toch dit half uurtje van rust niet la-

ten ontroven.

— Maar je zult nooit op tijd gekleed zijn.

— Maak je daarover niet bezorgd, ik zal alles vooruit klaar leggen.

— Maar lieve hemel, je hebt je sloffen ook nog aan, riep mevrouw verontwaardigd uit.

— Wat, dacht je dan, dat ik rustig met mijn laarzen aan zou kunnen slapen? bromde mijnheer. Wees maar niet bang, ik kom op tijd te voorschijn. In ieder geval nog veel te vroeg om naar het gekras van die muzikant te luisteren.

En met deze van diep kunstgevoel getuigende woorden verdween mijnheer in zijn slaapkamer.

Mevrouw schudde het hoofd.

Zijzelf was reeds in een bij uitstek gedecolleteerd avondtoilet gekleed, vervaardigd van groene zijde en bestikt met kleine pareltjes.

Zelfs nadat mijnheer Cummings zo onverwacht rijk was geworden had mevrouw de gewoonte geen ingang bij hem kunnen doen vinden, om zich voor het diner te kleden, zoals het toch gebruikelijk is in alle deftige Engelse kringen.

Zuchtend overwoog mevrouw, dat er nog zeer veel ontbrak aan de opvoeding van haar echtgenoot en in stilte vergeleek zij hem bij de ontferpselijk geklede, elegante Graaf Hastings, die misschien slechts enkele jaren jonger was dan hij. Het duurde niet lang of de eerste gasten arriveerden.

Mevrouw en Kitty ontvingen hen aan de ingang van de grote balzaal, want het was besloten, dat men tot aan de komst van de grote violist zich de tijd zou korten met een dansje.

Kitty zag er allerbevalligst uit in haar wit satijnen toilet, maar haar gezichtje was nog altijd erg bleek, en haar ogen dwaalden zoekend rond en hadden een koortsachtige gloed.

Deze avond zou immers beslissen over haar gehele verdere leven.

Haar moeder had reeds een paar malen etijgszins bezorgd naar haar gekeken en haar naar de oorzaak van haar bleekheid gevraagd, waarop Kitty had geantwoord, dat zij een weinig hoofdpijn

had, maar dat het wel zou overgaan.

Om half negen dansten reeds verscheidene paren rond op de tonen van een klein orkestje.

De ongedurigheid van de dochter des huizes nam steeds toe.

Zij was reeds een paar malen naar haar slaapkamer gegaan, teneinde zich de slapen met eau de cologne te betten.

Toen het negen uur geslagen was, waren alle gasten aanwezig.

Nu eerst scheen mevrouw de afwezigheid van haar man op te merken.

Zij wenkte Kitty en vroeg haar fluisterend:

— Goede hemel, kind, waar is je vader?

— Waar mijn vader is? herhaalde Kitty met afwezige blik. Hoe kan ik dat nu weten, mama? Misschien is hij een wandeling gaan maken.

— Maak als je blijft geen grapjes. Hij is na het eten een dutje gaan doen, zoals hij altijd doet, en ik heb hem na die tijd niet meer teruggezien. Ga hem dadelijk wekken. Het is een schandaal. Wat moeten de gasten er wel van denken?

Waarschijnlijk dachten de gasten er in het geheel niet aan, want zij bleven rustig dansen en converseren, zonder dat de afwezigheid van de heer des huizes enige indruk op hem scheen te maken.

Kitty ging de trap op, naar de verdieping, waar zich de slaapkamer bevond, en klopte op de deur van het echtelijk slaapvertrek.

Een dof gebrom was het antwoord.

— Papa, riep het jonge meisje.

— Wat is er kind? knorde de stem van de heer Cummings.

— Waar blijft u toch? Ma is woedend. Zij zegt dat het een schandaal is dat u zo lang wegblijft. De gasten weten niet wat zij er van moeten denken.

— Is die muzikant er al?

Kitty beet zich op de lippen.

Welk een benaming voor de man, die haar hart in gloed had gezet.

— Bedoelt u misschien mijnheer Paolo Sardegna? vroeg zij scherp.

— Wie zou ik anders bedoelen? Is

hij er, of is hij er niet.

— Neen, maar hij kan ieder ogenblik komen. Hebt u zich verslapen?

— Dat schijnt zo, klonk de brommerige stem. Ik moet nog alleen even mijn rok aanschieten en dan kom ik dadelijk.

— Maak dan maar wat voort, want aanstonds kan mijnheer Pablo Sardegna verschijnen.

Het jonge meisje snelde weg, en stak de brede gang over, teneinde de balzaal binnen te treden.

Plotseling bleef zij stokstijf staan.

Aan het uiteinde van de gang kwamen namelijk twee mannen aanlopen. Een hunner was haar geliefde Pablo. De ander kende zij niet.

Kitty had een gevoel alsof haar benen van was waren. Toen echter herstelde zij zich en snelde de Italiaan tegemoet.

— Je kunt wel gaan, James, riep zij de bediende toe. Ik zal de heren wel verder de weg wijzen.

Kitty stak de Italiaan een koortsachtig gloeiende hand toe en fluisterde hees:

— Ben je daar, lieveling? Wat is de tijd mij lang gevallen.

De Italiaan scheen door deze toespraak ten hoogste verbaasd te zijn.

Zijn grijze ogen kregen een zonderlinge glans en werden toen snel naar de accompagnateur gericht, die op enige afstand was blijven staan en de zacht gefluisterde woorden niet gehoord had.

Maar slechts een onderdeel van een seconde was de verblufte uitdrukking op het gelaat van de violist te zien.

Hij beantwoordde de druk van het kleine handje en zei zacht:

— Ja, schatje, daar ben ik. Ik kon onmogelijk eerder komen.

— En onze plannen? Blijven ze zo?

Het jonge meisje wierp de violist een angstige blik toe, terwijl zij deze vraag stelde.

Pablo Sardegna knikte snel.

— Natuurlijk blijven ze zo, zei hij zachtjes.

— Luister dan, zei Kitty, terwijl zij haar gelaat vlak bij dat van de violist bracht. Ik heb alles al klaar gezet op

mijn slaapkamer. Ik zal aanstonds wat hoofdpijn voorwenden, dan kan ik mij verkleden en nog een en ander inpakken. Dat alles behoeft geen half uur te duren. Ik ga dadelijk van mijn slaapkamer het huis uit, langs de achtertrap, want mijn ouders durf ik niet meer onder de ogen te komen. Wacht mij in de auto voor de deur van het tuinhek.

Pablo knikte enige malen bevestigend.

— Hoe lang denk je, dat het recitief zal duren? vroeg het jonge meisje.

— Hoogstens een half uur.

— Prachtig, dan is alles goed, Pablo!

Mijn lieveling, ik aanbid je.

Met deze woorden snelde het meisje weg, terwijl een gloeiende blos in haar wangen opsteeg.

De violist en zijn accompagnateur bleven alleen in de gang staan. Zwijgend staarden zij elkaar enkele ogenblikken aan. Toen zei de Italiaan op zachte toon:

— Luister eens, Charles ik heb in mijn leven al heel wat doorgemaakt, maar ik moet erkennen, dat dit het toppunt is. Vergis ik mij niet, dan heeft de dochter van de heer Cummings mij zoëven gezegd dat ik haar lieveling ben.

De ander drukte de hand op de mond om een lachbui te smoren en zei:

— Dat denk ik ook te hebben gehoord.

— Maar ik geloof toch niet dat het om te lachen is, vervolgde Raffles op ernstige toon. Mijn hoofd eraf, als dat jonge ding niet op het punt staat een domme streek te begaan, waarvan zij reeds over een week spijt zou hebben.

— Wat is er dan eigenlijk aan de hand? Ik heb niet alles gehoord, vroeg Charles Brand.

— Wat er aan de hand is? Het lieve kind heeft een afspraak met de Italiaan, en is, geloof ik, van plan met hem weg te lopen.

— Alle duivels. Maar dan lopen wij groot gevaar, fluisterde Brand verschrikt.

— Nu, zo'n vaart zal het niet lopen! Als ik het goed begrepen heb, dan moet hij in zijn auto op haar wachten. Wij hebben tijd genoeg om onze slag te slaan. Vooruit naar binnen en aan de muziek.

HOOFDSTUK VI

DE GESTOORDE MUZIEKAVOND

Raffles en Brand gingen de balzaal binnen.

Dadelijk trad er een bijna hoorbare stilte in. Alle ogen richtten zich naar de deur. Menig meisjesoog was vol bewondering gericht op het zwart omlokte hoofd van de virtuoos.

Aanstands kwam mevrouw Cummings naar de kunstenaar toeschommelen.

Raffles maakte een beleefde buiging voor de vrouw des huizes en wist zijn tegenzin zogoed te overwinnen, dat hij het vette, op een varkenskluijfe gelijkkende handje greep, en er een kus op drukte.

— Mevrouw, zei hij met een sterk Italiaans accent, mijn vriend Lord Hastings, die mij zou hebben vergezeld, moet zich tot zijn grote spijt hedenavond bij u laten verontschuldigen. Een zeer gewichtige aangelegenheid heeft hem plotseling deze namiddag buiten Londen geroepen.

Het gelaat van de vrouw des huizes betrok enigszins, want zij had gehoopt met de hoge gast te kunnen pronken.

Zij had echter geen gelegenheid om deze gevoelens te uiten, want in de verte zag zij haar man aankomen.

Raffles volgde de richting van haar blik.

— Uw echtgenoot nietwaar, signora?

— Ja mijnheer Sardegna, antwoordde mevrouw Cummings. Ik zal hem aan u voorstellen.

Het was maar al te duidelijk te zien, dat de heer des huizes zich in allerijl had aangekleed. Zijn ogen waren nog dik van de slaap.

Maar dit alles zonk in het niet naast het vernietigende feit, dat zich dadelijk daarop aan de aandacht van de gasten opdrong.

Het rode gelaat van mevrouw Cummings verkreeg de tint van een vaatdoek. Haar ogen dreigden uit het hoofd te puilen. Zij waren met een starende blik gericht op de voeten van haar heer

en gemaal.

En geen wonder, want deze voeten staken in twee grote groene vilten pantoffels.

Er heerste een pijnlijk zwijgen in de zaal.

Blijkbaar volkomen onkundig van de indruk die hij wekte, stevende mijnheer Cummings met een joviale uitdrukking op het gelaat en wijd uitgespreide armen op de gast toe.

— Kom aan mijn hart, violist, riep hij met zijn luide, enigszins massale stem.

De violist echter dacht er niet aan om het hart van de heer Cummings zo dicht te naderen.

Hij bleef als vastgeworteld op dezelfde plek staan en ook zijn ogen waren als twee casuarispoten over het parket van de balzaal gegleden.

Maar eindelijk scheen toch ook de heer Cummings zelf te beseffen dat er iets niet in orde was.

Zijn armen zakten langzaam en zijn handen begonnen zenuwachtig naar allerlei onderdelen van zijn toilet te tasten.

Eindelijk vielen zijn ogen op de groene monsters aan zijn voeten. Een trek van afgrijzen verspreidde zich over zijn opgezet gelaat.

Hij stond stil, als was hij uit brons gegoten.

Maar toen keerde hij zich plotseling om en verdween uit de balzaal met een snelheid, alsof hij niet op sloffen, maar op ski's een besneeuwde berg afgleed.

Met een schel lachje wendde mevrouw Cummings zich opnieuw tot de Italiaanse gast, die nog steeds onbeweeglijk naar de deur stond te staren.

Het was mogelijk, dat hij plezier had, maar dan was het een binnenpretje.

Wat Brand betreft, hij vocht een woedende strijd uit met zijn lachspieren en moest zich afwenden, ten einde geen gek figuur te slaan.

— Zo is mijn man nu vaak, mijnheer

Sardegna, zei mevrouw. Gij moet er maar geen acht op slaan. Hij heeft verbazend veel aan zijn hoofd.

— Het heeft niets te betekenen, Signora, zei Raffles met zijn diepe stem. Ik heb ook wel eens buien van verstrooidheid.

Mevrouw scheen door deze mededeeling wel wat te zijn opgelucht, nu het bleek dat men de daad van haar man als een uitvloeijsel van verstrooidheid beschouwde.

Zij praatte er zo vlug mogelijk overheen, gaf aan een paar bedienden opdracht het publiek naar de kleine muziekzaal te leiden en verzocht de violist en zijn accompagnateur haar naar een kleine ontvangsalon te volgen, ten einde daar enige verversingen te gebruiken.

Haar echtgenoot zou zich aanstonds bij hen voegen.

Raffles maakte een stomme buiging en schreed achter de vrouw des huizes aan, gevolgd door Charles Brand, die nog altijd de vioolkist en de muzikentas droeg, naar het kleine ontvangzaaltje naast de balzaal.

Een knecht kwam met een blad verversingen aandragen.

Mevrouw Cummings stelde wanhopige pogingen in het werk, zich voor te doen als de intelligente, onderhoudende gastvrouw.

Zij meende dit het best te kunnen bereiken door de Italiaanse violist te ondervragen naar de prijs van de citroenen in zijn vaderland en aangaande het beste recept om macaroni te bereiden.

Op deze vragen antwoordde Raffles met zijn gewone hoffelijkheid en zelfs met kennis van zaken.

Een paar minuten later trad de heer des huizes binnen.

Zijn voeten staken nu in glimmende lakschoenen.

Zij waren weliswaar een paar maten groot, maar het waren althans behoorlijke voetbekledingen.

Met een schutterig gebaar drukte hij eerst de accompagnateur, vervolgens de violist de hand.

Toen haalde hij zijn portefeuille te voorschijn, klopte er eens op en zei met

een verlegen grijnslachje:

— Wij moesten maar eerst het geldelijk gedeelte afdoen, mijnheer Sardina. Vindt gij niet? vroeg hij.

— Mijnheer heet Sardegna, man, verbeterde mevrouw Cummings hem vinnig.

— Ik had u dat juist willen vragen, mijnheer Cummings, merkte Raffles doodbedaard op.

— Dat heet ik zaken doen! riep mijnheer Cummings uit.

— Gij moet weten dat ik wel eens ben opgetreden in een huis, waar men gewoon trachtte te doen, alsof men die kleinigheid was vergeten, hernam Raffles.

— Dat is een schandaal, riep mevrouw Cummings vol verontwaardiging uit.

— Zo denk ik er ook over mevrouw, ging Raffles voort. Daarom houd ik er van de zaken af te doen voor ik gespeeld heb.

Het volgende ogenblik kwam een aantal bankbiljetten uit de portefeuille van de heer des huizes te voorschijn, die overgingen in de binnenzak van de rok, die de gewaande violist droeg.

Raffles stond op en wierp een blik op zijn horloge.

— Het publiek zal nu wel gezeten zijn, merkte hij op. Ik zou u willen verzoeken nu maar aanstonds te mogen beginnen. Over een half uur moet ik vertrekken.

— Zo gauw al? Blijft gij dan niet een dansje meemaken, mijnheer Sordida? vroeg mijnheer Cummings.

— Wat ik je bidden mag, Cummings, vermoord toch de naam van mijnheer Sardegna niet telkens zo, zei mevrouw, terwijl zij haar man een woedende blik toewierp.

Raffles merkte bedaard op, alsof hij niets van die vergissing gehoord had:

— Het spijt mij zeer dat ik geen gehoor kan geven aan de vriendelijke uitnodiging van mijnheer Cummings. Ik moet namelijk om elf uur de trein halen en ik heb nog een en ander in te pakken.

— Het is jammer, zuchtte mevrouw, maar dan is er niets aan te doen. Zoudt gij zo goed willen zijn, mij te volgen. Deze heer moet zeker ook mee? voeg-

de zij er aan toe, op Brand wijzend, en op een toon, alsof hij een pakjesdrager was.

— Deze heer is mijn accompagnateur, mevrouw. Zonder hem zou ik niet kunnen optreden, zei Raffles.

Mevrouw Cummings verliet nu 't vertrek, gevolgd door de drie heren.

Zij staken de gang over en traden nu de kleine muziekzaal binnen, waar de gasten reeds gezeten waren.

Raffles en Brand, door luid applaus ontvangen, schreden nu door het middenpad, gingen het kleine trapje op, dat naar het podium voerde en maakten zich daar gereed voor de uitvoering.

Raffles pakte zijn viool uit, terwijl Brand de muziek op de lessenaar van de vleugel zette.

Het was nu doodstil in de kleine zaal.

Aller ogen waren op het interessante gelaat van de Italiaanse violist gevestigd.

Raffles bracht het instrument aan de kin, en even daarna klonken de weemoedige tonen van de Baccarole van Wieniawski door de zaal.

Aldra zat het publiek als betoverd door de heerlijke tonen, die van het meesterlijk bespeelde instrument het kleine zaaltje schenen in te stromen.

Plotseling bleven de ogen van de Grote Onbekende strak op de enige deur van de zaal gevestigd.

Deze deur werd langzaam geopend en er trad een man binnen, die met strakke blik naar het podium keek.

Die man was Pablo Sardegna.

Een ogenblik bleef hij als vastgenageld bij de deur staan, die hij weer dicht gedaan had.

Hij wreef zich over het voorhoofd, als wilde hij een boze droom verdrijven.

Toen kwam hij langzaam naar voren en liep door de tussengang naar het trapje.

Slechts weinigen uit het publiek merkten zijn verschijning op.

Maar die het merkten onderdrukten met moeite een kreet van verbazing.

Het laatste accoord weerklonk, en Raffles liet zijn viool zakken.

Pablo Sardegna stond onder aan het

trapje.

Maar plotseling scheen het alsof het publiek uit een droom ontwaakte.

Met open mond keek het beurtelings van de een naar de ander.

Raffles begreep, dat de toestand zeer critiek was.

Maar hij was er de man niet naar, om zich zo gauw gewonnen te geven.

Snel legde hij de viool weer in de kist, liep met uitgestoken handen naar het trapje toe en riep met een stem, trillend van opwinding:

— Daar is Giuseppe. Mijn lieve tweelingbroer.

Pablo Sardegna scheen door deze toespraak zo verbaasd, dat hij geen woord kon zeggen, terwijl Raffles hem bij de handen gegrepen had en het trapje opgetrokken.

Het volgende ogenblik hoorde Pablo zich in het Italiaans in het oor sissen:

— Doe wat ik zeg, of het loopt slecht met je af.

Nu was de heer Sardegna wel een groot violist, maar tevens een grote lafaard.

Hij keek even in de ogen van de zogenaamde tweelingbroer en zag dat er met de man niet te gekscheren viel.

Raffles wendde zich met de onbeschaamdheid van een circuspikeur tot het publiek, en riep met een stentorstem, zich volstrekt niet storend aan de indruk die hij maakte.

— Vijf minuten pauze, dames en heren.

Hier en daar werd er in het publiek wat gelachen en gegrinnikt; op een andere plaats fluisterde men met verwonderde gezichten over de grote gelijkenis tussen de beide mannen, en weer elders vroeg men zich tevergeefs af, welk een zonderling toeval de beide broers hier zo plotseling bij elkaar had gebracht.

Raffles bekommerde zich echter om dit alles niet, maar nam de Italiaan onder de arm en voerde hem naar het kleine kamertje terzijde van het podium.

Charles Brand volgde hem op de voet, daar hij gezien had, dat zijn vriend hem een veelbetekenende blik toewierp.

Raffles sloot de deur achter zich, zodra zij binnen waren.

Hij wees op de enige stoel, die in het kleine vertrek stond en zei:

— Wees zo goed daar eens te gaan zitten, mijnheer Pablo Sardegna.

De Italiaan deed gehoorzaam wat hem gezegd was.

— Vijf minuten zullen voldoende zijn, waarde heer, om u op de hoogte te brengen van onze plannen, vervolgde Raffles.

Hij stak beide handen in zijn broekzakken en toen zij er weer uitkwamen omklemden zij ieder een revolver.

— Mijn vriend en assistent is voorzien van een tweede, dergelijk stel. Gij moet weten dat ik hier bezig ben met het uitwerken van een aardig plan, dat door uw onverwachte komst dreigt in duigen te vallen.

Pablo Sardegna knikte alsof hij er alles van begreep, maar snapte er geen steek van.

— Ik zal u zeggen wat gij te doen hebt, waarde heer, ging Raffles onverstoorbaar voort. Gij gaat aanstonds het podium op en speelt daar een uwer beroemde composities. In die tijd zullen mijn vriend en ik... een ander stukje van onze vinding voordragen. Wat dat is, zult gij wel zien. Tracht ons vooral niet tegen te werken, want het zou u lelijk opbreken.

Pablo Sardegna schudde heftig ontkennend het hoofd.

— Gij zijt dus van plan u naar mijn aanwijzingen te gedragen? vroeg Raffles. Dat is heel verstandig van u. Ja, gij ziet wat bleek en gij heeft een beetje, maar dat gaat wel weer over.

Pablo Sardegna stond weer op... met knikkende knieën.

Hij ging echter naar de deur, opende deze en stond het volgende ogenblik op het podium.

Hij zag echter weinig van het publiek, want alles zwom hem voor de ogen.

Hij begreep van het hele gedoe absoluut niets.

Raffles liet hem echter geen tijd om zich te bedenken.

Op zijn beurt betrad hij het podium, richtte zich met zijn vriendelijkste glimlach tot het publiek en zei:

— Mijn heer Giuseppe heeft zich be-

reid verklaard u op zijn beurt te vergasten op enige staaltjes van zijn spel.

Pablo knikte, terwijl zijn schuwe blik over het publiek vloog, als zocht hij daar hulp.

Wat dit publiek zelf betreft, het was nog steeds niet van zijn verbazing be-
komen.

De gasten gaapten beurtelings de echte en de gewaande Sardegna aan, alsof zij een kalf met vijf poten zagen.

Raffles scheen zich van deze onderzoekende blikken niets aan te trekken, maar de Italiaan voelde zich alles behalve op zijn gemak.

Tevergeefs vroeg hij zich af, wat dit alles te betekenen had.

Dat zijn dubbelganger iets kwaads in de zin had, snapte hij wel, maar het was hem volkomen onbegrijpelijk, hoe deze hier was gekomen, en wat er eigenlijk gebeurd was na zijn laatste concert.

Raffles liet hem echter weinig tijd tot nadenken.

Hij pakte de viool uit, waarmede de violist op het podium was gekomen, en duwde hem dit kostbaar instrument in de hand.

Daarop deed hij zijn eigen viool in de kist en gaf Brand een wenk.

Pablo Sardegna, gehoor gevend aan zijn instinct van groot musicus, bracht het instrument onder zijn kin en begon een zijner eigen composities te spelen.

Tegelijkertijd gingen Raffles en Brand langzaam het podiumtrapje af.

Brand liep door, tot hij de deur bereikte en vatte daar post.

Hij zette de vioolkist op de vloer en trok doodbered twee revolvers uit zijn zak.

Raffles volgde zijn voorbeeld.

Toen wendde hij zich tot de Italiaanse violist met een glimlachje om de lippen en zei:

— Duizendmaal excuses, waarde heer, dat ik u even interrumpceer. Ik moet namelijk de geachte dames en heren verzoeken, vooral doodstil te blijven zitten en geen enkele beweging te maken, terwijl ik mij bezighoud met een kleine visitatie.

Het publiek scheen eerst aan een grap te geloven.

Maar toen men de zogenaamde tweelingbroer van de Italiaanse violist eens goed aankeek, begon men in te zien, dat hier van een grap geen sprake was.

De revolvers spraken trouwens een taal die niet was mis te verstaan.

Het was op dit ogenblik zo doodstil in het kleine zaaltje, dat men werkelijk een speld had kunnen horen vallen.

Toen vervolgde Raffles, zich opnieuw tot de violist wendende, en steeds met hetzelfde aanmoedigende glimlachje op het gelaat:

— Nu kunt gij wel weer doorgaan, broertjelijef. Maar speel nu liever iets anders. Iets toepasselijks; laten wij zeggen de Overture van de operette Alibaba en de veertig Rovers.

— Nooit van gehoord, mijnheer, stotterde de violist, meer dood dan levend.

— Nu, dan zoudt gij bijvoorbeeld de « Goudaria » uit de Zigeunerbaron kunnen spelen.

De strijkstok bibberde even op de snaren en nu klonken de verleidelijke smachtende tonen van de wereldberoemde melodie door de zaal.

Begeleid door deze muziek, begon Raffles aanstonds zijn taak.

Zonder zich te overhaasten, met de revolver in de linkerhand, wandelde hij door de zaal, hier een kostbaar pearsnoer, daar een dikke gouden horlogeketting, elders weer een diamanten dia-deem met wonderbaarlijke behendigheid losmakend.

Een voor een verdwenen de kostba-

re sieraden in zijn schier bodemloze zak.

Aldus bereikte hij de deur, waar Brand het publiek in bedwang hield met zijn beide revolvers.

Juist op dat ogenblik liet de viool een klagend slot-accoord horen.

Raffles wendde zich glimlachend naar de dodelijk onthutste gasten, en zei:

— Hooggeachte dames en heren, ik moet nu afscheid van u nemen. Geloof mij, dat het zeer tegen mijn zin is; ik had nog gaarne wat in uw midden willen vertoeven en profiteren van uw aangenaam gezelschap. Dit gaat echter niet om redenen, die u weinig zullen interesseren. Ik ben er trouwens van overtuigd dat mijn broer u op voortreffelijke wijze zal weten te onderhouden. Laat ik u nu nog mijn dank betuigen voor de charmante wijze waarop ge mijn delicate taak heb verlicht, dan blijft mij verder niets anders over dan afscheid van u te nemen, u verder een aangename avond toe te wensen en mij in uw vriendelijke herinnering aan te bevelen.

Onder deze kleine toespraak van Raffles, had Brand de deur langzaam geopend.

Snel als de bliksemstraal verdwenen de beide mannen.

De sleutel draaide in het slot om, en verdween in de zak van Brand.

Het waardige echtpaar Cummings en de gasten en de wereldberoemde violist Sardegna waren opgesloten in de kleine muzeksalon.

HOOFDSTUK VII

DE ONTVOERING

Raffles en Brand lieten geen tijd verloren gaan, want het was nu in de kleine zaal nog stil, waarschijnlijk omdat de gasten als door schrik en verbazing verlamd waren, maar dat zou zeker niet lang duren. Zij zouden tot zichzelf komen en een heidens kabaal maken.

En dat niet alleen, maar zij zouden

zich ook met vereende krachten op de deur werpen, die de uitgang vormde, en dan zou het er voor de vluchtelingen minder fraai uitzien.

Zij snelden dus de gang door en de trap af.

Brand droeg nog steeds de vioolkist, en in de zak van Raffles rinkelden de buitgemaakte juwelen, horloges, gouden

kettingen en ringen.

In de vestibule bleef Raffles ineens staan.

Een deur ging open; Kitty snelde er uit, in een reismantel gekleed en met een kleine tas in de hand en wierp zich pardoos aan zijn borst.

Raffles was nu minder verbaasd dan zoëven, want hij had nu maar al te goed begrepen, wat er gebeurd moest zijn.

Hij had trouwens geen tijd te verliezen, want boven in het huis werd het rumoerig.

Het jonge meisje hielp hem trouwens zelf uit de verlegenheid.

— Kom direct mee, fluisterde zij zacht. Ik wil de grote stap wagen. Ik houd zo innig veel van je.

Zij greep Raffles bij de arm, zich volstrekt niet storend aan de gewaande accompagnateur en trok hem met zich mee.

Het drietal snelde het huis uit, juist toen er boven in het huis een Indianengehuil werd aangeheven, waarboven de stem van mevrouw Cummings duidelijk uit klonk.

Op enige afstand stond een grote auto geparkeerd.

Raffles snelde er op toe en opende het portier.

— Stap in, zei hij.

Het jonge meisje gehoorzaamde, zonder enige aarzeling.

Toen pas scheen zij de aanwezigheid van Brand te bemerken, die naast de chauffeur was gaan zitten.

— Wie is die man? vroeg zij schuw.

— Mijn accompagnateur, antwoordde Raffles laconiek.

— Gaat die met ons mee?

— Wat dacht je dan? Ik kan hem toch moeilijk midden op de weg laten staan, en hij moet mij altijd begeleiden als ik speel.

Het jonge meisje zweeg en drukte zich dicht tegen Raffles aan.

— Waar gaan wij heen? vroeg zij.

— Allereerst naar mijn hotel. Ik heb nog een en ander in orde te maken.

— Gaan wij vanavond nog met de boot over het Kanaal?

— Ja zeker. Ik moet immers morgen

te Parijs optreden. Mijn impresario is toch al woedend, dat ik niet gisteren ben gekomen.

Intussen reed de auto in snelle vaart voort.

Binnen tien minuten stopte Henderson voor het Hotel Cecil.

Kitty sloeg de donkere voile neer, die aan haar hoedje bevestigd was.

Zij beefde nu over al haar leden.

— Men zal mij toch niet herkennen, Pablo? vroeg zij zacht.

Het jonge meisje nam de arm van de gewaande violist.

Beiden gingen het hotel binnen op de voet gevolgd door Brand met zijn violist.

Raffles wendde zich om en voegde hem op gedempte toon in een vreemde taal enkele woorden toe.

Vervolgens gingen zij met de lift naar de étage, die naar de logeervertrekken voerde.

Raffles had de voorzorg genomen zich in de loop van die dag nauwkeurig te vergewissen van het nummer van de kamer, welke de violist bewoonde en het bleek nu, dat deze voorzorgsmaatregel hem goed te stade zou komen.

De portier had hem bij het binnenkomen de sleutei overhandigd en nu trad het drietal een fraai gemeubileerde logeerkamer binnen.

Zij waren daar nauwelijks of er werd op de deur geklopt.

Raffles wendde zich met een grimmige blik om.

Maar reeds het volgende ogenblik werd de deur geopend en trad de impresario van Pablo Sardegna binnen.

— Neem mij niet kwalijk, dat ik je zo kom overvallen, Pablo, maar ik wil je er aan herinneren, dat onze boot over twee uur vertrekt. Ik heb beneden al een uur op je zitten wachten. Als je ook die dwaze inval niet had gehad om nog naar .....

Maar de impresario viel zichzelf in de rede.

Nu pas bemerkte hij in een hoek van de divan het kleine figuurtje van Kitty Cummings, in elkaar gedoken als een angstig vogeltje.

— Excuseer mij, mompelde hij, ik

wist niet.....

Raffles legde hem met een gebaar het zwijgen op.

— Laat maar, zei hij kortaf. Alles is in orde. Verdwij maar met mijn bagage en laat die vast naar de boot brengen. Ik kom zo spoedig mogelijk. Alles is gepakt, zoals je ziet.

Indertijd stonden er twee grote gesloten koffers in het vertrek.

De impresario wierp een blik op zijn horloge.

— Kan ik er vast op aan? vroeg hij wantrouwend. Bedenk dat er een honorarium van drie honderdduizend francs mee gemeoid is.

Raffles haalde de schouders op.

— Kom mij toch niet altijd aan die vervelende geldkwesties herinneren, zei hij. Ik verzeker je, dat ik op tijd zal zijn. En wees nu zo goed te verdwijnen en voor de bagage te zorgen.

Mopperend verwijderde de impresario zich, nadat hij nog een nieuwsgierige blik op het ineengedoken meisje had geworpen, dat haar gezicht geen enkele maal had durven opheffen.

Toen de deur achter hem dicht was gevallen, wendde Raffles zich tot het jonge meisje en greep haar hand.

Hij hief haar hoofd bij de kin op en zijn stem had een zonderling ontroerde klank, toen hij zei:

— Ik ga nu even weg. Kitty, maar ik kom aanstonds terug.

Het meisje stond op en sloeg de armen om zijn hals.

— Beloof je mij, dat je mij niet lang alleen zult laten?

— Ik blijf hoogstens een half uur weg. Misschien drie kwartier, maar zeker niet langer.

— O, ik zal de seconden tellen, tot je terugkomt, stamelde Kitty met een bevend stemmetje. Ik voel mij zo angstig als je niet bij me bent, en ik houd zo veel van je. Je stem heeft nog nooit zo'n lieve klank gehad als nu, het is mij, alsof ik in je ogen ook iets anders lees dan gisteren. Ik weet niet wat het is, iets zachters, iets dat mij niet zo veel vrees aanjaagt.

Raffles maakte zacht de arm los, die nog om zijn hals geslagen was.

Hij schudde bijna onmerkbaar het hoofd en wendde zich toen zuchtend af.

— Wees zo goed met mij mee te gaan, mijnheer Brown, zo wendde hij zich tot Brand.

Deze maakte een achteloze bulging voor het jonge meisje en waarna de beide mannen het vertrek verlieten.

Zij gaven de sleutel terug aan de portier, die hem op het nummer hing, waarna Raffles tot de man zei:

— Mijn impresario zal aanstonds wel om die sleutel komen vragen om voor mijn bagage te zorgen.

— Ik zal er om denken, Signor, zei de man, beleefd.

Raffles en Brand verlieten het hotel, en stapten in de geparkeerde auto.

— Nu hoop ik maar, dat die Don Juan gauw verschijnt, zei Raffles, terwijl hij zijn horloge raadpleegde. Het is bijna elf uur.

— Wat denk je met het meisje te doen?

— Die moet eens een goed lesje hebben, wat haar voor altijd genezen zal van haar romantische en gevaarlijke neigingen. De hemel weet wat het lieve kind boven het hoofd had gehangen. Misschien verbeeldde zij zich wel, dat die Italiaanse violist met haar zou trouwen. En nu zullen wij eens even ons veldtochtplan opmaken, want ons ongelukkig slachtoffer kan aanstonds verschijnen.

De mannen stelden zich nu enigszins verdekt op bij de ingang van het hotel.

Deze bevond zich niet aanstonds vlak aan de straat, maar omstreeks aan het einde van een plein, waar zich een open afrit voor automobielen bevond.

Deze stopten dan onder aan de voet van een terras van vier of vijf treden, dat voor de helft overdekt was en waar zich enige tafeltjes en rieten stoelen bevonden ten gebruikte van de logeergasten in de zomer.

Dit gold echter alleen voor eigen wagens, want taxi's mochten van deze opritten geen gebruik maken en moesten voor het trottoir blijven staan.

De beide vrienden hadden de kragen hunner regenjassen zo hoog mogelijk opgeslagen en de rand van hun hoed

zo diep mogelijk naar beneden getrokken, zodat er van hun gezicht weinig te zien viel.

Zij behoefden niet lang te wachten.

Weldra kwam er een huur-auto aanrijden, die voor het hotel stopte en waaruit een man stapte, die blijkbaar zeer opgewonden was, van een lange gestalte en wiens haren onder zijn hoed uit rondfladderden.

Hij rekende af met de chauffeur en de auto reed weg.

Onmiddellijk hadden Raffles en Brand hun plaats verlaten en liepen nu de uitgestapte Pablo Sardegna langzaam en met gebogen hoofd tegemoet.

— Opgepast, daar komt hij aan, zei Raffles op gedempte toon.

De violist was nu vlak bij hen, maar scheen hen zelfs niet op te merken.

Wat nu gebeurde had met buitengewone snelheid plaats.

Raffles stak de rechterhand uit en nam de Italiaan op de meest letterlijke wijze bij de nek.

Deze deed onwillekeurig de mond open en hiervan maakte Brand gebruik hem bliksemsnel een doek op de lippen te drukken, gedrenkt met een of andere bedwelmende stof, die onmiddellijk haar uitwerking deed gevoelen.

De violist viel echter niet, want Raffles en Brand grepen hem aanstonds ieder onder een arm, draaiden hem om en gingen met hem het plein weer af.

Dit alles was zo vlug in zijn werk gegaan en zag er in de verte zo onschuldig uit, dank zij het uitstekende optreden van Raffles en Brand dat niemand er op had gelet.

Misschien hield men hem voor iemand, die een weinig te diep in het glaasje heeft gekeken.

Met snelle schreden, terwijl zij hem ieder aan een kant steunden, brachten Raffles en Brand hun slachtoffer naar de nog steeds geparkeerde auto.

Henderson scheen op de hoogte te zijn en had het portier reeds geopend. Het volgende ogenblik reed de wagen weg.

Tien minuten later stopte Henderson voor het huis, hetwelk Raffles als Lord Hastings gehoord had.

Met dezelfde

werd de versufte violist, die met dronkemansblikken om zich heen keek, uit de wagen en in het huis gebracht.

Hij werd naar een kamer geleid, die aan de achterzijde van het huis lag, en die keurig was ingericht voor het ontvangen van dergelijke gasten.

Raffles zette de violist op een stoel, waarop deze rustig bleef zitten, zonder zelfs een poging te doen om te ontvluchten.

— Zou hij lang in deze toestand blijven? vroeg Brand.

— Lang genoeg voor ons doel. En nu dadelijk weer terug.

De beide vrienden wierpen nog een blik op de bewegingloze violist en verlieten toen het vertrek.

Raffles draaide de deur op slot en nam er de sleutel uit.

— Je kent mijn instructies, Henderson? vroeg Raffles op zachte toon, toen zij in de auto stapten.

— Ja mylord, antwoordde de chauffeur. Ik moet hier vannacht, zo goed mogelijk vermomd, nog eens komen kijken naar die mijnheer met zijn lange haren en als hij soms bijkomt voor de afgesproken tijd, dan moet ik hem aan zijn verstand brengen, dat hij het beste doet, zich in zijn lot te schikken, want dat er toch geen sprake van is, dat hij op vrije voeten komt, voor gij het goed vindt.

— Goed zo, James, zei Raffles glimlachend. En als er soms een beletsel is voor onze terugkomst, dan zal ik je wel een telegram zenden en moet je dienovereenkomstig handelen en nu snel weer naar het hotel terug?

— Zijn er nog geen berichten binnen gekomen? vroeg Raffles de portier.

— Berichten? Waarvan, Signor? vroeg de man verbluft.

Raffles stampte ongeduldig op de vloer.

— Waarvan? Is er dan nog niets van bekend, aan welk groot gevaar ik het blootgestaan? Weet je nog niet eens, dat ik zoëven het slachtoffer ben geworden van die mysterieuze John Raffles? De portier verbleekte.

Maar juist op dit ogenblik ging de te-

De portier nam de hoorn van de haak. Raffles gaf Brand een wenk en beiden traden binnen.

De portier scheen een tamelijk opgewonden gesprek te voeren met de andere persoon aan de lijn.

Van tijd tot tijd wierp hij een schuwe blik op de gewaande Italiaan, en zei:

— Signor, ik geloof dat gij het beste doet, zelf maar eens aan het toestel te komen.

Met een paar passen was Raffles bij hem en nam de telefoon over.

— Hallo, met wie spreek ik? vroeg hij met zijn Italiaans accent.

— Met mevrouw Cummings, klonk het aan de andere zijde van de lijn op een jammerende toon. Wij hebben zoëven een briefje van onze Kitty gevonden. Zij schrijft dat zij met u is weggelopen.

— En wat zou dat, mevrouw? vroeg Raffles op koele toon.

— Wat dat zou, vraagt gij nog? Gij hebt een moeder haar enige dochter ontstolen en gij vraagt wat dat zou? Nu pas beseffen wij hoeveel wij van haar hielden. Dat die ellendige bedrieger van een John Raffles, want alle gasten zeggen, dat hij het geweest moet zijn, dat hij onze juwelen en geld heeft ontstolen tot daar aan toe; wij hebben genoeg, gelukkig. Maar als gij onze lieve Kitty niet aanstonds terugbrengt, dan zweer ik, dat wij u op de boot laten arresteren. Ik verzeker u, dat de Engelse wet niet geksheert met mensen, die minderjarige meisjes schaken.

Raffles trok een lelijk gezicht, want daarop had hij eigenlijk niet gerekend.

En toch was hij vastbesloten het jonge, onbezonnen ding eens een goede les te geven.

Terwijl hij op zijn horloge keek, riep hij spottend door de telefoon:

— Ik daag u uit om dat te doen, mevrouw. Uw dochter blijft mij trouw en wil ook wel eens wat van de wereld zien. Als gij haar altijd zo opgesloten houdt als een vogeltje in zijn kooi, dan is het geen wonder, dat zij naar vrijheid snakt. Doe de groeten aan uw man, en vraag eens hoe het staat met zijn trippen pantoffels.

Na deze zeer brutale sneer, hing Raf-

fles de hoorn aan de haak en snelde de loge uit.

— Kom mee, riep hij Brand toe. Wij hebben niet veel tijd te verliezen. Die dikke mevrouw Cummings is van plan ons de politie op de hielen te sturen.

De beide vrienden snelden naar boven, en toen Raffles de deur opende, zag hij Kitty nog steeds op dezelfde plaats zitten.

Zij hief bij het geluid van de opengaande deur het hoofd op, stond op en vloog Raffles om de hals.

— O, wat ben ik blij, dat je er weer bent, fluisterde zij, terwijl de tranen opnieuw over haar wangen biggelden.

— Ik zie, dat de koffers weg zijn, zei Raffles; is mijn impresario nog hier geweest?

— Ja, hij zei dat hij vast vooruit ging naar het Hotel du Trocadero, dat is het dichtst bij de concertzaal. Hij vroeg mij of ik wel eens in Parijs was geweest, en toen sprak hij over het hotel.

Raffles keek op zijn horloge en zei:

— Laat ons aanstonds vertrekken.

— Maar de trein gaat toch pas over vijf kwartier? En wij zijn hier vlak bij het station, zei Kitty.

— Wij gaan niet met de gewone boot, kindlief.

— Neen? waarom niet?

— Omdat de politie mij dan in de kraag zou nemen, antwoordde Raffles.

Het meisje slaakte een gesmoorde gil en keek Raffles verschrikt aan.

— De politie? Heeft mama.....?

— Ja, je moeder heeft je briefje gevonden, dat je eigenlijk gezegd nog wel wat later hadt kunnen sturen en zij dreigde mij zoëven per telefoon, dat ze mij bij de boot door de politie zou laten arresteren.

— O, die lieve moeder, snikte het meisje.

— Ja, jij huult nu wel om je lieve moeder, maar je kon ook wel eens denken aan je lieve Pablo, merkte Raffles ongeduldig op. Dacht je dat het zo plezierig is om door de politie gearresteerd te worden?

— Grote hemel, riep Kitty, terwijl

zij het gelaat met de handen bedekte. Zou ik naar de gevangenis moeten?

— Jij niet, hernam de gewaande Pablo nijdig, maar ik. Ze zouden jou eenvoudig naar je moeder terugbrengen, maar ik zou voor twee jaren de doos indraaien. Maak daarom wat ik je verzoeken mag, wat voort, want wij gaan op een andere manier naar Frankrijk.

— Hoe dan?

— Met mijn eigen auto en mijn motorjacht.

Kitty keek haar ontvoerder met grote, verschrikte ogen aan, die zich langzaam met tranen vulden.

Raffles moest zich omwenden, teneinde de uitdrukking van zijn gelaat te verbergen.

Hij gevoelde nu niets dan diep medelijden voor het arme verdwaasde kind, maar hij begreep, dat de straf zwaar moest zijn, wilde zij haar uitwerking niet missen.

Kitty greep haastig haar tas, droogde haar tranen, sloeg haar voile neer en greep de arm van Raffles.

Raffles wilde de hotelrekening betalen, maar dit bleek reeds door de impresario te zijn gedaan.

In het telegraafkantoor van het hotel zond Raffles hem een telegram naar de trein, waarin hij hem mededeelde, dat hij hem zou treffen in het Hotel du Trocadero, daar hij met een andere ge-

legenheid het Kanaal zou oversteken.

Toen trok Raffles het jonge meisje snel naar de auto, die nog steeds stond te wachten.

— Is die prachtige wagen van jou? vroeg Kitty met schitterende ogen.

— Ja, antwoordde Raffles. Stap in, wat ik je verzoeken mag.

Raffles boog zich naar Henderson over en zei op fluisterende toon:

— De instructies zijn veranderd, James. Wij moeten aanstonds naar Dover. Daar ligt onze motorboot immers?

— Ja mylord, antwoordde Henderson, die zich over dit veranderde bevel volstrekt niet verwonderde.

Op dit ogenblik kwam Brand naderbij, en ging naast Henderson zitten.

Het jonge meisje haalde met een ongeduldig gebaar de schouders op.

Raffles kwam binnen en zette zich naast haar neer.

Het portier klapte dicht en de auto reed snel weg.

Raffles wierp een blik door de achterruit.

— Het is hoog tijd, dat wij verdwijnen, zei hij laconiek, in een voor het meisje onbegrijpelijke taal, tot Brand.

— Hoe zo? vroeg de jongeman.

— Omdat ik zie, dat er een politieauto voor het hotel stilsthoudt. Men komt zeker nadere gegevens vragen aan de ongelukkige Pablo Sardegna.

HOOFDSTUK VIII

VOOR GOED GENEZEN

In snelle vaart reed de auto door de straten van Londen, tot de grote verkeersweg bereikt was, die naar Dover voerde.

En hier gaf Henderson nog meer gas, zodat het jonge meisje zich verschrikt aan de arm van haar ontvoerder vastgreep.

De snelheidsmeter stond op 130.

— Waarom rijden wij toch zo hard? vroeg zij angstig.

— Omdat wij er dan vlugger zijn, antwoordde Raffles laconiek.

Voor het overige werd er gedurende de reis niet veel gesproken.

Kitty Cummings scheen aan sombere gedachten ten prooi te zijn.

De snelle rit langs de stille, gladde weg scheen haar eindeloos.

Henderson had zo snel gereden, dat de wagen reeds om twee uur in de nacht de kade van Dover opreed.

De boot zou pas een uur later vertrekken.

— Waarom reizen wij eigenlijk 's nachts? vroeg Kitty terwijl zij uitstap-

te en zich huiverend tegen Raffles aandrukte.

— Omdat wij dan overdag aankomen, dat is wel zo plezierig.

— Maar het is zo somber. Ik had het zo heerlijk gevonden als wij bij zonneschijn het Kanaal waren overgestoken.

— En de politie dan? vroeg Raffles nuchter.

— Ja, die politie, zuchtte Kitty.

De drie mannen liepen vlug langs de kade tot zij een boothuis bereikt hadden.

Raffles wendde zich tot Henderson en vroeg:

— Heb je de sleutels van ons boothuis?

— Zoals altijd, mylord, fluisterde Henderson terug.

— Maak dan vlug open.

Henderson daalde de betonnen trap af, opende zo geruisloos mogelijk het eigen boothuis van Raffles en sleepte er de grote motorboot uit.

— Ga nu de auto ergens in een garage zetten, zei Raffles.

Henderson reed de wagen naar een garage en was binnen enkele minuten terug.

— Wij steken nu naar Calais over, en daarop breng je de boot onmiddellijk terug, zei Raffles fluisterend. Het is niet nodig dat men weet, dat de boot vannacht gebruikt is. Je kunt nog voor het licht wordt terug zijn.

— Gemakkelijk, mylord, antwoordde Henderson.

De reizigers scheepten zich in.

De vloorkist kreeg een plaatsje in de kajuit. Raffles zette zich aan het roer en Henderson nam bij de machine plaats.

Kitty had dit alles met verwondering gade geslagen, ofschoon zij van het gesprokene niet veel had gehoord.

Nog nooit had zij gehoord, dat de Italiaanse violist er een eigen auto, en vooral dat hij er zulk een prachtige motorboot op nabield.

Toen zij er echter wat verder over nadacht, kwam haar dit toch volstrekt niet zo onwaarschijnlijk voor.

Zij wist dat haar aangebedene zeer hoge honoraria kreeg en zich zonder bezwaar zulk een fraaie boot kon aan-

schaffen.

Met vaste hand stuurde Raffles de boot de haven uit.

Met grote snelheid sneed het ranke vaartuig door de golven.

Nu en dan slaakte het jonge meisje een angstige kreet, als de motorboot door de snelle vaart als het ware uit de golven scheen op te veren.

Raffles lette weinig op het jonge meisje, en zijn mannelijk gelaat stond ernstig.

Hij dacht eraan wat wel het lot van het onbezonnen kind zou zijn geweest als in zijn plaats hier eens de ware Pablo Sardegna gezeten had.

Nog geen volle twee uren na het vertrek legde de motorboot te Calais aan.

— Nu zijn wij veilig, Kitty, de Engelse noch de Franse politie kan ons iets doen, zei Raffles.

— Goddank, zuchtte het meisje.

Henderson had de boot reeds weer afgezet, en begon aanstonds aan de terugtocht.

De trein naar Parijs, die moest wachten op de aankomst van de pakketboot, zou pas over twee uur vertrekken.

Reeds voelde het jonge meisje zich tamelijk slaperig.

In het station restaurant bestelde Raffles een licht souper, en toen Kitty wat gegeten had, deed zij het verstandigste wat er in de gegeven omstandigheden te doen was: zij viel in een gezonde slaap.

De reizigers die met de pakketboot waren aangekomen, begonnen nu het perron te overstromen.

Onder hen bevond zich de impresario die ongerust om zich heen keek, als zocht hij iemand.

Raffles ging op hem toe, legde hem de hand op de schouder en zei ironisch:

— Zoekt ge mij soms, meneer?

De impresario keek de violist aan, als zag hij een spookverschijning.

— Ben je daar waarlijk, Pablo? vroeg hij stamelend. Hoe is dat mogelijk? Ik heb je op de boot in het geheel niet gezien.

— Dacht je soms, dat ik lust had, door de Engelse politie te worden inge-

rekend wegens het ontvoeren van een minderjarig meisje? vroeg Raffles. Ik heb gebruik gemaakt van het aanbod van een Engelse vriend die een snelle motorboot bezit en mij over het Kanaal heeft gebracht. Ik ben juist een uur geleden aangekomen.

— De hemel zij gedankt, zuchtte de impresario. Ik ben blij, dat je er bent en dat je vanavond tenminste kunt spelen. Laat ons maar gauw instappen. De trein staat al klaar. Je laat dat ongelukkige kind dus niet los?

— Voorlopig tenminste niet.

Kitty werd gewekt en volgde slaapdronken haar ontvoerder.

Even daarna vertrok de trein, die hen in enkele uren naar de Franse hoofdstad voerde.

Het bleek al aanstonds, dat de telegraaf het bericht van de brutale streek van John Raffles had overgebracht naar het vasteland, want reeds aan het station bevonden zich een aantal journalisten, die de gewaande violist als het ware bestormden om nadere inlichtingen betreffende het voorval ten huize van Mr. Cummings.

Toen de journalisten eindelijk waren tevredengesteld, begaven de reizigers zich naar het hotel.

Om half acht begaven allen, Raffles, Brand, Kitty en de impresario zich naar het Trocadéro, waar het concert zou plaats vinden.

Daar de mare van het voorval te Londen reeds alom in Parijs bekend was geworden, stroomde het publiek in grote getale toe, en al om kwart voor acht was de grote concertzaal uitverkocht.

Kitty zat op de eerste rij als een tooneel van ellende.

Een nameloos heimwee had zich van haar meester gemaakt.

Sardegna was niet de ideale minnaar, die zij zich had voorgesteld.

Na het vioolconcert van Beethoven en een symphonie van Berlioz kwam de beurt aan de grote Italiaanse violist.

Met gespannen verwachting keek het publiek naar de deur, waardoor hij zou binnentreden.

Zijn neus had een verdacht rode tint. Hij scheen niet al te vast ter been te

zijn, en zijn ogen stonden waterig.

Sardegna was dronken.

Een zacht gemompel liep door de zaal, toen de violist met onzekere, tastende schreden de treden van het podium afdaalde.

De impresario, die aan de ingang van de zaal stond, liet een gesmoorde vloek horen.

— Wat moet dat betekenen? mompelde hij. Zowaar ik leef, de schurk is dronken. En hij heeft de hele recette al in zijn zak.

De eerste tonen van een vioolsonate van Grieg klonken door de zaal, maar reeds na de eerste maten werd het publiek onrustig...

Sardegna hield eensklaps op, en staarde verwezen voor zich uit; een onnozel lache deed zijn lippen krullen.

Toen begon hij opnieuw alsof er niets gebeurd was, en speelde door.

De dirigent wierp onrustige blikken om zich heen.

Kitty meende een bezwijming nabij te zijn.

En plotseling, toen de violist een snerpand valse toon aan zijn instrument ontlokte, klonk er een oorverdovend gefluit door de zaal.

Er ontstond een groot tumult.

Men hoorde roemen: « Gooi die vent er uit. Wij willen ons geld terug. Weg met die dronkenlap. »

De gewaande Sardegna keek met verwezen blik naar het duizendkoppige publiek, liet de viool zakken, en verliet bedaard, maar met wankelende schreden het podium.

Een hels lawaai barstte los.

Op dat ogenblik legde Brand de hand op de schouder van het jonge meisje.

— Ga mee, miss, flulsterde hij.

Willoos gehoorzaamde Kitty.

Als in een droom liep zij naast Brand, die haar zijn arm geboden had, en haar zwijgend mede voerde, door de lange gangen naar het artiestenfoyer.

Daar bevond Sardegna zich reeds in een woordenwisseling met de woedende impresario, die de violist met alle straffen van het hiernamaals dreigde, en zijn geld terugeiste.

Brand legde behoedzaam de hand op

de arm van de woedende impresario.

— Schreeuw niet zo, het komt wel in orde, zei hij. Laten wij maar gauw onze biezen pakken. Het publiek zou ons wel eens te lijf kunnen gaan. Ik heb voor een auto gezorgd.

Door een achterdeur ontsnapten de vier mensen. Daar stond een huurauto te wachten, die hen snel naar het hotel reed.

Daar gekomen, begaven zij zich aanstonds naar de kamer, die voor de violist bestemd was.

De impresario riep:

— Wil je me nu eindelijk eens zeggen, wat dat moet betekenen, Sardegna? Ik weet, dat je vaak een borrel drinkt, maar dát heb je me nog nooit geleverd.

In plaats van te antwoorden deed Raffles iets geheel onverwachts.

Hij ging naar de tafel toe, waar een telefoontoestel stond, knipte kalm de draad door, nam toen de lange pruik af, richtte zich in zijn volle lengte op, en vestigde zijn ernstige ogen op het gelaat van het onthutste meisje.

— Gij begrijpt nu zeker wel, wie ik ben, en wat dit alles te betekenen heeft, niet waar? Ik ben niet Pablo Sardegna, maar iemand anders. Ik heb u dit lesje willen geven, miss Cummings, in de vaste overtuiging, dat ik u daarmee een grote dienst bewijs. Pablo Sardegna is een lafaard, een lichtmis en een zwak, lichtzinnig mens. Ik weet dit van die heer daar, die mij aankijkt, alsof hij een spook ziet. De echte Sardegna is nog te Londen, waar ik hem vastgehouden

heb, en zal spoedig bevrijd worden. Ik zal hem naar het hotel laten zenden, waar hij zijn intrek had genomen. Gij, mijnheer Hunter, zult dit jonge, onervaren meisje naar Londen terug brengen, want in mijn gezelschap zal zij natuurlijk niet willen of kunnen reizen. Ik ben er zeker van, dat zij vurig naar haar ouders en haar thuis verlangt. Is het niet zo, miss? zo wendde hij zich op zachte vriendelijke toon tot Kitty, die hem met grote ogen aankeek.

Het meisje knikte en barstte plotse-ling in tranen uit.

— God weet, hoe veel spijt ik van dit avontuur heb, klonk het nauwelijks verstaanbaar uit haar mond.

— Goed, dan was mijn klucht, die ik heb opgevoerd, niet volkomen overbodig en vruchteloos, ging Raffles voort. Ik heb de draad van de telefoon moeten doorsnijden, daar ik wel begrijp, dat mijn waarde impresario, aanstonds de politie zou opbellen en dat bevalt mij niet. Ook zal ik de deur op slot moeten doen. Zo win ik enige minuten, en die zijn voor John Raffles ruimschoots voldoende. Gij kunt alle hoop, mij te doen arresteren gerust laten varen. En nu, Miss Cummings, ik wens u een voorspoedige reis... en vooral beterschap. Bedenk voortaan, dat het waarlijk niet alles goud is wat er blinkt. Wat u nu met mij ervaren hebt, betekent niets. Er is niets ernstigs gebeurd, maar met de echte Sardegna had het een drama kunnen worden. Vaarwel, en denk niet al te slecht over John Raffles, die enkel uw bestwil op het oog had.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De dove Tuinman

